

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

15. ÚNORA 2004

Z obsahu:

Spravedlivý důvěřuje v Boha

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
28. ledna 2004
- strana 2 -

Naše specialita: láska

Sestra Elvíra, zakladatelka
společnosti „Cenacolo“
k léčení drogově závislých
- strana 4 -

Poselství rodičům

Z rozhovorů
se sestrou Elvírou
- strana 5 -

Osmé blahoslavenství

Don Rodolfo Reviglio
- strana 7 -

Média v rodině - riziko i bohatství

Poselství Jana Pav-
la II. k Světovému dni
sdělovacích prostředků
- strana 8 -

Petice proti násilí a brutálnímu sexu v televizi a ve filmu

- strana 9 -

Před historickým rozhodnutím

- strana 10 -

K aktuálním otázkám (2)

Guido Horst hovoří
s kardinálem Josefem
Ratzingerem
- strana 12 -

Spravedlivý důvěruje v Boha

Pokračuje naše zamyšlení nad žalmovými texty, které představují podstatnou část liturgie nešpor. Ten, kterému jsme právě dali zaznít ve svých srdcích, je žalm 10, krátká modlitba důvěry, která v hebrejském originále je opakovaně protkána svatým božským jménem „Adonai“, Pán. Toto jméno se jako ozvěna ozývá v úvodu (srov. v. 1) a třikrát se nachází v centru žalmu (srov. v. 4-5) a vrací se na závěr (srov. v. 7).

Duchovní ladění celého zpěvu je dobře vyjádřeno v závěrečném verši: *Vždyť Hospodin je spravedlivý, má rád spravedlivé skutky*. A to je kořen veškeré důvěry a zdroj vši naděje v den temnoty a zkoušky. Bůh není lhostejný vůči dobru a zlu, je to dobrotivý Bůh, nikoliv temný, neodvratný a tajemný osud.

Troufalost bezbožníků skličuje spravedlivého

Žalm se v podstatě rozvíjí ve dvou scénách. V první (v. 1-3)

se popisuje bezbožník a jeho zdánlivý triumf. Je líčen obrazem válečného a loveckého rázu: je to zvrácený člověk, který napíná svůj luk k boji nebo k lovu, aby násilně probodl svou oběť, dokonce i věřícího (srov. v. 2). Ten je proto veden svůdnou myšlenkou uniknout a osvobodit se od tak neúprosného zásahu. Chtěl by *uletět na horu jako pták* (v. 1), daleko od jicnu zla, z obležení zlostníků, od šípů vystřelených pomluv a zrady hříšníků.

Je to určitý druh malomyslnosti věřícího, který se cítí sám a bezmocný tváří v tvář průvalu zla. Zdá se mu, že se hroutí základy spravedlivého společenského řádu a že jsou ohroženy přímo základy lidského soužití (srov. v. 3).

Starostlivý Vladař

A tu nastupuje obrat popisovaný v druhé scéně (srov. v. 4-7). Hospodin sedící na nebeském trůně obsáhne svým pronika-

vým pohledem celý lidský horizont. Z tohoto transcendentního stanoviště, znamení božské vševedoucnosti a všemohoucnosti, může Bůh zkoumat a hodnotit každou osobu, rozlišovat dobro

od zla a odsuzovat rázně nespravedlnost. (srov. v. 4-5).

Velice sugestivní a útěšný je obraz Božího oka, jehož zornička je pozorně upřena na naše skutky. Pán není vzdálený vladař, uzavřený do svého pozlaceného světa, ale bdělá přítomnost, která se postavila na stranu dobra a spravedlnosti. Vidí a předvídá a zasahuje svým slovem a svým činem.

Spravedlivý předvídá, že tak, jak se stalo v Sodomě (srov. Gn 19,24), *Hospodin sešle na hříšné dešť žhavého uhlí a síry* (Ž 10,6), symboly Božího soudu, který očišťuje dějiny a odsuzuje tak zlo. Bezbožník, zasažený tímto ohnivým deštěm, který předznamenává jeho poslední osud, zakusí konečně, že *je to Bůh, kdo soudí zemi* (Ž 57,12).

Dobrotivá Boží spravedlnost

Žalm nicméně nekončí tímto tragickým obrazem trestu a odsouzení. Poslední verš otevírá horizont světla a pokoji určenému spravedlivému, který rozjímá o svém Pánu, spravedlivém soudci, ale především milosrdném osvoboditeli: *Zbožní uvidí jeho tvář* (Ž 10,7). To je zkušenost radostného společenství a klidné důvěry v Boha, který osvobozuje od zlého.

Podobnou zkušenost udělali v průběhu dějin nesčetní spravedliví. Mnohá vyprávění popisují důvěru křesťanských mučedníků tváří v tvář mučení a jejich věrnost, která neprchala před zkouškou.

Příklad mučedníků

Podle aktů katánského jáhna Eupela, který zemřel kolem roku 304 za Diokleciána, mučedník umírá s touto spontánní sekvencí modliteb: „Díky, ó Kriste: chraň mne, abych trpěl pro Tebe. Klaním se Otci, Synu a Duchu Svatému. Klaním se Svaté Trojici... Díky, ó Kriste. Přijď mi na pomoc, ó Kriste! Pro Tebe trpím, Kriste... Veliká je Tvá sláva, ó Pane, ve služebnících, které ráčís volat k sobě. Vzdávám Ti díky, Pane Ježíši Kriste, protože Tvoje síla mě potěšila. Ty jsi nedovolil, aby moje duše zahynula s bezbožníky, a dals mi milost svého jména. Nyní potvrď to, co jsi ve mně vykonal, aby byla zahanbena nerozvážnost Odpůrce“ (A. Hamman, Modlitby prvních křesťanů, Milán 1955, s. 72-73).

Bolletino Vaticano 28. 1. 2004
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Ježíšova řeč o blahoslavenstvích v podání evangelisty Lukáše se od Matoušova podání poněkud odlišuje. Nejen proto, že je to tentokrát kázání „na rovině“, ale především proto, že po blahoslavenstvích následují vážná varování „Běda vám!“ To dodává blahoslavenstvím obzvláštní závažnosti: buď – anebo. Lidé dnešního světa se něčemu takovému v nejlepším případě poušmějí a poznamenají: To jsou řeči! Kdo by dnes věřil něčemu takovému! Možná, že to platilo před dvěma tisíci lety jako jakási útěcha, kdy většina lidí nic neměla. Ale dnes? Dnes si člověk sám otevřel všechny prameny blaženosti. Šťastný je především ten, kdo na to má.

Jakkoliv absurdně zní dnešním lidem Ježíšův návod ke štěstí, zůstává pravdou, že ho proná-

ší ten, skrze něhož všechno bylo stvořeno a který tedy musí nejlépe vědět, jak může člověk dojít i zde na zemi cíle, pro který byl stvořen. Kdo jen trochu logicky uvažuje, musí dospět k závěru, že pravdivost Božího slova se nakonec musí prokázat sama sebou. Kdo má uši k slyšení a oči k vidění, může se o tom přesvědčit.

A skutečně. Přímo před našima očima nám dozrál lapidární příklad. Právě ti, kteří si chtějí sami opatřit a zajistit tou nejrychlejší cestou to, co je možno najít jen u Boha, ocitají se nakonec nikoliv na prahu ráje, ale naopak na pokraji úplného pekla.

Drogy a alkohol, které se tváří jako bezpečná cesta k blaženosti, se staly velkým problémem společnosti, která žije v bláhovém domnění, že je společností neomezených možností. Chorobné sta-

vy se léčí tak, že se zjistí jejich příčina a zamezí se jejímu působení. Prostá řeholní sestra nehledala záchranu pro postižené drogovou závislostí u medicíny ani psychiatrie, nýbrž udělala obdivuhodnou diagnózu: ti nešťastníci, kteří propadli drogám, jsou na dně proto, že odešli od Boha. Mají-li se uzdravit, musí se především vrátit k Bohu.

Tato její diagnóza je plodem hluboké víry a její léčebná metoda je metodou nejpevnější důvěry. Bůh nezklame tuto důvěru své služebnice, aby ona nezklamala důvěru ztroskotanců, kteří se na ni obrátili. V jejich „léčebných ústavech“ se léčí přesně podle Ježíšových blahoslavenství a výsledky jsou tak přesvědčivé, že tato blaženost nakonec evidentně vyzáruje z tváří jejich chovanců a vydává svědectví o Boží přítomnosti, moci a radosti a stává se předmětem

Pokračování na str. 13

Přísliby hodné důvěry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Máte hojnou odměnu v nebi

Dnešní den Páně k tobě přichází jako výzva k naději a důvěře. Pros Duchu Božího, aby tě zavedl k výšině, kam míří i Pán se svými učedníky a velkým zástupem, a pros jej o světlo k pochopení a o sílu k následování všeho, co ti Pán chce dnes svěřit.

Ježíš se dnes totiž neobrací k celému zástupu. Ačkoliv je zde mnoho lidí, *pozvedá své oči jen ke svým učedníkům*. Bude tedy promlouvat k těm, kteří se rozhodli, že *půjdou za ním, kamkoliv půjde*.⁽¹⁾ Pohleděl přitom s láskou i na tebe, proto poslouchej pozorně jeho poselství a ne dej se překvapit jeho neobvyklostí.

Chce ti ukázat, kde najdeš to, co tak usilovně hledáš: opravdové štěstí a blaženost. Nehledej je v ničem z toho, co svět kolem tebe tak honosně vynáší. Naopak, tolik opovrhovaná chudoba, skromnost a pohrdání a dokonce ani pronásledování nejsou pro skutečného Ježíšova učedníka vůbec neštěstím, ale naopak cestou k pravé radosti. S každou podmínkou, kterou Pán vytyčuje pro ty, kdo ho chtějí následovat, je spojen příslib nejbohatší odměny. Naopak všechny ty, kteří mu nechtějí uvěřit a dávají přednost lákavým nabídkám tohoto světa, varuje před nenapravitelným zklamáním, kterému se vystavují.

Lesk bohatství, zábavy a lidské chvály se ti staví na odív, kamkoliv pohlédneš, jako potěšení z první ruky. Blažená radost, kterou slibuje Ježíš, je takřka zahrabaná a skryta za tím, čím tvé okolí nepokrytě pohrdá. Tvé rozhodování, zda přijmeš Ježíšovy nepopulární podmínky, nebo dáš přednost bezprostřední a tak halasné nabídce okolního světa, je tedy především otázkou, komu dáš svou důvěru. Buď to se *spolehneš na člověka*, nebo budeš *doufat v Pána* v pevném přesvědčení, že jen *On je tvou oporou*. Dát přednost člověku však znamená *odstoupit srdcem od Hospodina*. Prorok Jeremiáš ti říká zcela nepokrytě: *Kdo se tak zachová, je prokletý člověk, který nakonec najde svůj domov v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet*. Chceš-li si zajistit nikoliv jen naději, ale přímo jistotu, že *tvé listí zůstane zelené i v suchém roku*, dej přednost Pánu. Ten, kdo *doufá v Boha, nemá starosti*. V pevné důvěře ve spolehlivá zaslíbení, která ti dává Pravda a Život, se ti všechny dočasné svízele spojené s následováním Pána po úzké a strmé cestě mění v radostnou jistotu budoucí slávy a blaženosti.

Jak seriózní a věrohodný je Ježíš, poznáváš z toho, že se tě nesnaží zlákat prázdnými sliby a neskrývá před tebou nic z těžkostí, které tě

čekají. Každé z těchto soužení se pro tebe dokonce má stát radostným znamením, že jsi na správné cestě.

Ježíš navíc upozorňuje důrazně a nepokrytě na zvláštní okolnost: *pokořování a pronásledování můžeš očekávat nejen od vnějších nepřátel, ale i od svých souvěrců*. Čím budeš Pánu podobnější, tím spíše tě potkají i jeho osudy: *On přišel do vlastního, a svoji ho nepřijali*.⁽²⁾ Co je bolestnějšího než zášť a ústrky od vlastních bratrů? Jak je možné, že dochází k takovému rozdělení? Jak vyplývá ze slov apoštola Pavla, je tomu již od počátku tak, že je třeba počítat s působením *falešných proroků* a s jejich falešnými proroctvími. První takové proroctví zaznělo již na počátku lidských dějin: *„Nevěřte Bohu a jedněte podle svého. Pojezte ze stromu, a budete jako Bůh.“*⁽³⁾ Z touhy po bohorovnosti vyhledává člověk stále zakázané ovoce. Lidé proto věří falešným prorokům, protože se jim zdá, že je utvrzují na jejich bludné cestě, a falešní proroci mají radost ze svých naslouchačů, a tak se všichni navzájem chválí a ukolébávají, že jsou *syti, bohatí* a že mají všechny důvody k tomu, aby se *radovali a smáli*.

Uprostřed takových lidí sebou a světem nasycených se pak ti, kteří *nespoléhají na smrtelníky, ale veškerou důvěru skládají jen v Pána*, jeví milovníkům světa jako chudí a hladem strádající blouznivci. Jejich chudoba však spočívá ve skutečnosti v tom, že nemají nic sami ze sebe, ale všechno, co mají a jsou, je od Boha. Jejich hlad je hladem duše, kterou nemůže nasytit nic, dokud nespočinou v Bohu. Jejich opravdová radost z Pána pak provokuje, protože již svou trpělivostí a pouhým pohledem usvědčují falešné proroky a jejich přívržence z neupřímnosti a omylu. Odtud vyplývá nevyhnutelné *rozdělení*⁽⁴⁾, to je důvod, proč ty, kteří jsou v hloubi svého srdce skutečně Jeho, jiní nakonec *nenávidí, vyloučí je ze svého středu a jejich jméno hanobí*. Nejsili z nich, nediv se, že ti nerozumí ani nechtějí rozumět. Kdyby tě přijali, všechnu faleš, kterou se obklopili, by museli odložit. Nechceš-li se sytit jejich stravou, a přesto se těšíš z Boží hojnosti, jsi pro ně nepříjemnou výstrahou, že potřebují jiný pravý pokrm. Jsi pro ně nepříjemnou výčitkou již tím, že tě vidí nebo o tobě slyší. Kdyby tě všichni chválili, bylo by to nedobré znamení, že se jim připodobňuješ. Ale blaze tobě, jestliže se pro svou bezvýhradnou oddanost svému Pánu znelibíš těm, kteří tleskají sami sobě. Pán si tě všim tím, co musíš snášet, připravuje pro své království, *zasadí tě jako strom u tekoucí vody, který dává ovoce v pravý čas*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 8,20; ⁽²⁾ Jan 1,11; ⁽³⁾ srov. Gn 3,5;

⁽⁴⁾ srov. Mt 10,36

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 17,5–8

Toto praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nic dobrého se mu neukáže, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasažen u vod, který své kořeny vyhánil k potoku; když přijde vedro, nestraňuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.“

2. čtení – 1 Kor 15,12.16–20

Bratři! Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

Evangelium Lk 6,17.20-26

Když si Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil (z hory) a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům! Ale běda vám, boháčci, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit, vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

Naše specialita: láska

Sestra Elvíra, zakladatelka společenství „Cenacolo“ k léčení drogově závislých

Dům byl na spadnutí, dveře a okna rozbité, žádné postele, žádné židle, žádné nářadí, žádné přístroje. Lidé neměli radost ze své přítomnosti. Peněz samozřejmě také nebylo. Tak začalo první Večeřadlo – Cenacolo. Dnes po dvaceti letech má společenství po celém světě 45 domů. 400 mladých zde hledá uzdravení a 80 % z nich je po odchodu skutečně trvale uzdravených.

Jak mohlo všechno to povstat z iniciativy jediné ženy? Tato žena není ani lékařkou, ani psychologkou a vůbec nestudovala psychiatrii. Je to normální? Ona sama nenechává nikoho na pochybách, že to není její dílo, nýbrž že šla jen za Božím voláním a dělala všechno to, co si sama ani představit neuměla. „Vždy jsem si byla vědoma svých vlastních omezení. Kdyby to záleželo jen na mně, jistě bych netrávila 24 hodin denně s drogově závislými. Ale Duch Svátý ve mně zanítit velký oheň. Mám drogově závislé, alkoholiky a vyhoštěnce ve svém srdci. Chtěla jsem jim otevřít dveře. A jako Bohu zasvěcená osoba jsem věděla, že je to možné, že Bůh působí skrze moji křehkost a neschopnost.“ Přesto, není to normální, když žena, plná důvěry v Boha, se pustí do tak nebezpečného dobrodružství. Tato žena je Italka a jmenuje se sestra Elvíra.

V jejích očích je světlo, celá její bytost září, zdá se, že to všechno vychází z jejího nitra a fascinuje každého, kdo se s ní seznámí. Samovolně vzniká v člověku přání mít ji na dosah a znovu a znovu čerpat z její hluboké radosti.

Jaká je to víra! Jaká milost se zrcadlí v jejím životě! Čerpá snad svou sílu a výdrž ze svého bezstarostného dětství?

Rita Anežka Petrozzi – tak zní její občanské jméno – neměla právě lehké dětství. Její rodiče měli sedm dětí. Otec byl prostý zemědělský dělník. Když měla Rita tři roky, narukoval čtyřicetiletý otec do války. Rodina se od-

stěhovala ze Sory jihovýchodně od Říma do Piemontu, kde byl otec umístěn.

Rodiče byli věřící a snažili se v těžkých dobách žít podle vůle Boží. Ale otec byl alkoholik. Každé tři měsíce byl opilý a ztrácel veškerý cit pro odpovědnost. To ho po válce stálo pracovní místo. Rodina žila ve velmi stísněných poměrech. Dvě děvčata spala v kuchyni a chlapci jeden přes druhého v malém pokojíku.

Mezi obdobími poznamenanými alkoholem byl otec nicméně příkladem dobrého vychovatele a měl velkou úctu k druhým lidem. „Nikde jsme si nesměli vzít ani párátko. Otec by ho odnesl zpátky,“ vypráví mi sestra Elvíra a není v tom ani náznak výčitky. A pokračuje: „Mám také krásné vzpomínky na svého otce. Dnes vidím, že to byla důležitá škola života pro moji pozdější práci. Bůh mi dal již ve čtyřech letech do rukou prvního závislého.“

Záhy muselo děvče doma nahrazovat matku. „Když musela matka v týdně pracovat ve městě jako zdravotní sestra, byly jsme my děti s otcem dlouho samy, i ve fázích s alkoholem. V té době se otec velice změnil. Neuvědomoval si tehdy, že jsem ještě malá, a já jsem měla strach, když mě pozdě večer vytáhl z postele, abych mu šla pro cigarety. Když jsem pak za měsíčního svitu musela přejít přes náměstí a stromy se podivně ohýbaly ve větru, měla jsem strach. Ale učila jsem se tento strach přemáhat. Proto se dnes už nebojím.“ A když je otec doma opilý a není schopen sám nic udělat, musí mu Rita připravit

Sestra Elvíra

postel. Tak bylo její dětství dobrou přípravou pro její pozdější práci mezi závislými.

Poznala i bídu. Malá Rita by ráda chodila v neděli do kostela, ale sestry v oratoři jí vysvětlily, že nemůže, protože (má dvanáct roků) nemá boty. Cítí se jako malé cikánské děvče. Rita tehdy viděla, že se nemůže účastnit bohoslužeb, ale dnes soudí: „Já bych takové děvče raději v náručí sama zanesla do kostela.“ Když v kostele nikdo není, vstoupí tam, posadí se před sochu Panny Marie Lurdské a dívá se na ni. A Panna Maria shlíží na ni. Tyto rozhovory beze slov hluboce utkvěly v srdci děvčete a právě proto dnes tak důvěřuje Matce Boží. Když má matka starosti, otevře okno, podívá se směrem k svatyni a modlí se: „Milá Matko Boží, postarej se o to.“

Dnes sestra Elvíra poznává, že se mohla ze stínů svého dětství mnoho naučit, což ji dělá vnitřně svobodnou: že je třeba se dělit s ještě chudšími, že nezáleží na zevnějšku, že je možno se obejít bez mnoha věcí, že člověk musí být hrdý a šťastný z toho, co sám skutečně je. „Všechno je na tobě dobré, tak jak jsi,“ řekla jí matka jednoho dne, když oči dcery utkvěly na klobouku a lakovaných střevících její přítelkyně.

„Žádné věno nám děvčatům dát nemohla, ale největším darem jsme byly my samy, tak jak nás vychovala. Moje matka nám dala sebeúctu, bliženskou lásku,

naději a důvěru k životu,“ vzpomíná sestra Elvíra vděčně. I Kříž ži měly důvěřovat. „Moje matka neustále říkala: ‚Svatý kříž Boží, neopouštěj nás!‘ Říkám si to ještě dnes. Nikoliv – Svatý kříž, odejdi a pošli mi trochu prozřetelnosti, nýbrž – Svatý kříž Boží, nikdy mě neopouštěj!“

Matka otce ustavičně omlouvala a vyzývala děti, aby ho vždy respektovaly. Měly se naučit smýšlet o druhých jen dobře. „Zažili jsme v rodině pravé světlo lásky, a někdy i světlo takové temné,“ popisuje sestra Elvíra životně důležité zkušenosti svého mládí.

V 19 letech po skončení školní docházky se rozhodne vstoupit do řeholního společenství sester. Sloužit – to se stalo součástí její přirozenosti. „Pracovat, abych darovala radost, to byla moje vášeň: služba, láska, odpuštění, chudí. To všechno mě přitahovalo.“ Ve společenství „Sester lásky“ dostala jméno Elvíra, což etymologicky znamená silná žena. Je to náhoda?

25 let provádí ve společenství přidělené práce. Přitom se dívá na rodiny v okolí a poznává, že mladí lidé jsou opuštěni, vyhoštěni konzumní společností, ve které oba rodiče musí pracovat, aby si zajistili vyšší životní standard. Říkají, že jejich děti se musí mít jednou lépe. Ale při všech vydělaných penězích a námaze, aby se mohla splnit přání, zapomíná se na péči, aby děti byly dobré, vědomy si své odpovědnosti, opravdu šťastné. Rozhovory v rodinách jsou stále řidší, křesťanské hodnoty se předávají stále méně. Ztrácí se důvěra mezi rodiči a dětmi. Děti ponechané samy sobě ztrácejí orientaci, stávají se duševně a duchovně líné a hledají si ty nejlehčí cesty, které často vedou do zkázy.

Sestra Elvíra cítí stále zřetelněji, že musí následovat zvláštní Boží volání. Byly jí dány zvláštní dary pro zbloudilé, dezorientované a osamělé mladé lidi, pro drogově závislé a alkoholiky. Kdy-

Poselství rodičům

Z rozhovorů se sestrou Elvírou

Buďte věrohodnými rodiči, vzory a ochránci svých dětí. Vy jste první školou života pro své děti. Nezapomínejte na duši domova: rozhovor, vzájemné přijímání, touhu jednoho po druhém a po dobrém soužití... Lásku je třeba sdělovat. Děti se musí cítit milované a přijímané. Důvěřujte si navzájem, buďte k sobě upřímní.

Otcové, berte své děti vážně. Mějte k nim úctu a nenabádejte je k věcem, které je mohou zbavovat síly, především je chraňte před násilím a nemravností. Buďte ochotni se od svých dětí něco naučit. Mladí by chtěli mít rodiče, kteří jsou řádní, správní, čestní, pokorní, velkodušní a věrní... Buďte přesvědčení o hodnotách, které dětem předáváte. Pak se nemusíte obávat, že vaše děti budou brát drogy, nebo že jim bude chybět úcta k rodičům,

Vysvětlujte dětem, co je to život: se všemi jeho světlými, ale i stinnými stránkami. Ale chraňte děti před otroctvím věcí. Proto buďte připraveni říci také někdy ne. Jinak nezůstanou svobodné, budou z nich nezřízené děti, mladí i dospělí, kteří nejsou nikdy spokojeni a nikdy nemají dost...

Berte život vážně. Bůh poslal svého Syna, aby nás zachránil, tebe i mne. Život je něco bohatého, cenného. My ho příliš omezujeme, nutíme ho svou hlavou do mnoha struktur: povolání, kvalifikace, zkušenost, vzdělání. Tak se uzavíráme do problémů, které si sami děláme. Záleží na tobě, na tvém jednání, na tvém svědomí, abys byl svobodný od zlého, od falešného, od úzkostí. Buďme svobodní od strachu. Co se nám může stát – kromě toho, že přijdeme do nebe?

Vision 2000 - 1/2004

by tyto dary nepředávala, připadala by si jako zlodějka. „Právě ze situace v mé vlastní rodině se zrodila zvláštní láska k závislým a plamenná touha věnovat se jejich uzdravení a duchovnímu obrácení. Odpustila jsem svému otci a milovala jsem ho,“ dosvědčila.

Tak rostly v jejím srdci impulzy živené Duchem Svatým. „Ale jak vyložit Ducha Svatého?“ ptá se mě sestra s úsměvem. „Bylo těžké vysvětlit to mým představeným. Domnívaly se, že nemám potřebnou kvalifikaci a ani dostatek zkušeností s takovou mládeží.“

Musela čekat šest let, až to konečně v roce 1983 dospělo tak daleko, že dostala povolení. Starosta v Saluzzo, kterému předložila svůj projekt, uvěřil v její věc. Pronajal jí zchátralý dům. A tak v červenci 1983 ve svých 46 letech otevírá první ze svých 45 domů. Připojí se k ní další sestra a jedna Bohu zasvěcená učitelka.

„Dům byl vlastně neobyvatelný. Nebylo tam nic. Představené se zoufale chytaly za hlavu. Ale já jsem byla šťastná a cítila jsem, že se přede mnou otevírá cesta k něčemu velkému. Viděla jsem již tehdy to velkolepé, co dnes existuje. A cítila jsem Pána vedle sebe a jakou sílu a odvalu mohu přijmout od Matky Boží.“ Již za tři týdny stáli tři zpustlí hoši přede dveřmi a ptali se, zda mohou zůstat. „Uslyšeli, že jsem otevřela dům pro narkomany. Nejdříve spali všichni na podlaze, jedli rukama. I sestry se učily žít život drogově závislých: bez lůžka, bez jídla, vyhoštění.“

Teď vyvstala otázka: Jak takové mladíky zaměstnat? V domě, který potřebuje tolik oprav, nebylo žádné nářadí. Tu začala pracovat Prozřetelnost. V sobotu se koná trh. Sestra Elvíra jde toužebně obstarat nářadí, které tak nutně potřebuje. „Tu se vedle mě zastavil jeden pán. Zeptal se: ‚Sestro, potřebujete něco?‘ ‚Ano, ale nemám peníze.‘

‚To není problém. Vybírejte a já to pak zaplatím.‘ To bylo první znamení, které mi přivedlo před oči Boží dílo.“

Touto cestou chtěla jít i dále. Jen Bůh mohl narkomany skutečně uzdravit a jen na Bohu měli zůstat závislí, a na jednotlivých lidech, které jim Bůh pošle. Proto sestra Elvíra nepřijímá žád-

né peníze od veřejných institucí. Mladí lidé mají cítit, že Bůh je skutečně zde, že on má o ně zájem a bdí nad nimi – 24 hodiny denně. „Těžko se jim to vysvětluje, musí mít možnost to ohmatat vlastníma rukama.“

Dlouho nemají mladíci matrace. Spí na trávě, kterou přes den nakosí. Aby poznávali Boží

vůli a cestu denně znovu a znovu, scházejí se sestry pravidelně k modlitbě. Pak mladenci vstávají a jdou na pole. „Po měsíci přišel jeden a ptal se, že by rád věděl, co to děláme, když sedíme spolu pohromadě. Když vzali mladí lidé do rukou modlitební knihu, byl to okamžik nesmírné vděčnosti Bohu. Věděla jsem, že jsme na správné cestě,“ vzpomíná sestra plná radosti.

Hoši ještě neporozuměli lásce Boží, ale pochopili lásku sester, protože ty byly ochotny vzít na sebe pro ně jakékoliv strádání. „Teoretizovat o Božím milosrdenství nic nepomůže. Mladí musí vidět, že my samy jsme milosrdné.“ A později chtějí poznat důvod.

Počet mladých, kteří vyhledávají pomoc sester, roste. Všechna lůžka v domě jsou obsazena a pro nově přichozí není místa. Zavládne bezradnost. Prozřetelnost je však nenechá v nesnázích. V roce 1986 přichází na návštěvu Vicka, vizionářka z Medžugorje. Dodá sestře Elvíře mnoho odvahy. „Pracujte dále – řekla,“ vzpomíná sestra přesně. A den nato přišel šek na 70 milionů lir. „Dobro nemůžeme a nesmíme nikdy omezovat,“ vysvětluje mi sestra Elvíra. Vicka měla pravdu. Dobro neděláme my. Dobro je Bůh. Obdivuhodné dobrodružství.

Jsem neuvěřitelně dojata její hlubokou láskou. „Pokaždé, když o tom vyprávím, mluvím i sama k sobě a poznávám znovu s úžasem to obdivuhodné, co Bůh právě dělá. To rozmnožuje moji víru. Tak věřím stále více v Ježíše z Nazareta, který zemřel a vstal z mrtvých, který žije a je přítomný, těší a dodává odvalu, který tě objímá a dává ti sílu. Jak je to krásné, tolik touhy se ve mně probouzí po setkání s ním, zdá se, že se nebe a země dotýkají, když začnou zvonit kostelní zvony.“ A mateřsky něžný pohled objímá všechny a uzavírá do jejího srdce.

Nyní je tedy takových domů 45 po celém světě, jen v Brazílii

Lesk věčnosti

Podle středověkého obrazu člověka je božská ctnost naděje přiřazena k duševní síle paměti. V paměti jsou nesmírné prostory našeho ducha, ve kterých jsou domovem nejružnější obrazy. Víra naopak je přiřazena k rozumu, který má sílu vytvářet a rozlišovat souvislosti, kde se vytváří řád a kde pracuje intelekt.

jsou tři a také jeden v Medžugorje, kde se mladí „silněji a hlouběji modlí“. Co se odehrává v jejich životě? „Na všechny tyto otázky mohu odpovědět jen krátce. Kdo chce přijít do společenství, je nejdříve informován a pak poslán domů, aby si to rozmyslel. Slyší: bez cigaret, bez alkoholu, bez peněz, bez hlasité hudby, bez televize, bez novin, zpočátku i bez návštěv rodičů a bez psychologů. Všechno to drogově závislí dosud měli, ale dávali přednost drogám. Nyní jim drogy bereme a oni vidí, co jim zbylo,“ vysvětluje sestra Elvíra. Navíc je jen práce – víc než dost.

Kdo vstoupí do Večeřadla, učí se pokoře, ale je svobodný od tlaků a zvyků. Nesmí nosit oděv, který by chtěl, nesmí si udělat kávu, když má právě chuť nebo se podívat na zprávy. Chce někdo při takových omezeních vůbec vstoupit? Víc než dost. Když jim jinak řekneme, že milujeme jejich život, tento drahocenný život, to, co zůstane, když všechno ostatní odpadne. Kromě toho nesmí rodiče zaplatit za jejich pobyt ani haléř, ani stát ne.

Elvíra vysvětluje: „Peníze byly zatím pro tyto lidi smrtící prostředky. Je dobré, když nyní nehrají žádnou roli. Kamkoliv peníze přijdou, omezují.“ „Co se stane, když rodiče nemohou platit, stát platit nechce, a mladí ještě nejsou vyléčení?“ O peníze se zde nikdo nestará. A to nesporně osvobozuje. Až dosud se Prozřetelnost postarala, že každý mohl zůstat tak dlouho, jak chtěl.

Sestra Elvíra říká s úsměvem: „Naše placení je láska. Podívejte se na ty mladé: předtím byli na smrt smutní, teď jsou šťastní, plní radosti, chutí k činu. To je naše odměna!“ Právě to jsem plná úžasu viděla ve Večeřadle v Kleinfauenheid nebo v Saluzzo. Ti hoši nejen září, oni mají zcela nevinné tváře a otevřený pohled. Jsou to opravdu někdejší narkomani, kteří prožili to nejhorší? Tyto svěží tváře vidí nově příchozí, kteří zde mohou přes den pobývat. Vidí radost, chuť k životu, přá-

telství, které je spojuje, svobodu, úsměvy a ochotu k pomoci, kterou mají pro nováčky.

Kdo to zažije, je fascinován. Nově příchozí je 24 hodin denně doprovázen svým „andělem strážným“, ten je tu pro něho, zná jeho problémy, láskyplně podpirá při pokušení vzdát to, pomáhá při práci, která je mu přidělena: v pekárně, prádelně, kuchyni... Tak se učí ocenit, co může vydělat svými rukama při odříkání a úsilí. A v dobrých rozhovorech roste ochota k důvěře.

To, co mladí lidé vyzařují, co vykonávají, bylo by bez modlitby stejně nemožné, jako enormní výsledky. Ty jsou neporovnatelně vyšší než kdekoli jinde. Hlavním důvodem závislosti je vzdálenost od Boha. Proto existuje dobrý lék na drogy: Bůh. V každém domě je kaple, ve které se přítomní shromažďují několikrát denně. Ještě jedna nabídka: tři růžence denně. Sílu zůstat a úspěšně vydržet dává jen modlitba. Toto dědictví předávají již dvacet let jedni druhým.

„Jednoho dne přišel jeden nováček a řekl, že se nikdy nemohl modlit a věřit. Uklidnila jsem ho: „Dělej to, co ostatní. Jednoduše si klekni. Víru převezmu za tebe já.“ V té kapli je ustavičná adorace. „V adoraci se děje proměna duší. Jen když jsme blízko Ježíši, můžeme se učit ho milovat,“ je zkušenost sestry Elvíry.

Sestra Elvíra je neobyčejně odvážná žena, kterou za ta léta neodradily ani těžkosti s úřady, s policií a farnostmi. Všechna tato protivenství ji nedokázala připravit o její lásku k lidem. Vidím to zde v tomto společenství. Pro každého je tu láskyplně a osobně. Zná skutečně jménem všechny své svěřence na světě, jak se tvrdí? Kdokoliv s ní chce mluvit, s tím mluví řečí lásky, o které říká, že ji potřebuje každý, každý ji může vidět a porozumět jí. Specialitou společenství Cenacolo je láska.

*Z Vision 2000 - 1/2004
přeložil -lš-*

Obraz světa v naší paměti je plný barev, forem, zvuků a melodií, vůní, zkušeností z dětství a tušení, která vystupují z původních kořenů lidství. Šíře naší paměti je nesmírná a její hloubka nevyzpytatelná. Přesto v ní nacházíme nejen minulost, ale také všechno, co se týká budoucnosti: své představy, sny, všechny touhy, které se spojují v naší duši. Část patří pouze nám samotným, v ostatních oblastech máme společně obrazy doby, kultury, rodiny. Také Duch Boží, který vane světem, naplňuje naši duši touhami a krásou.

Víra dává naší duši pevnost tím, že konstatuje dobro a pravdu, rozlišuje je a zachovává. Rozum nachází ve víře svá rozhodnutí a bdí nad řádem života.

Naděje se živí očekáváním. Naděje dává našemu životu sílu a napětí. Představy, které v sobě probouzíme, bloudění našich snů má silný vliv na náš život. Živí naše touhy, které silným proudem tihnou k naplnění.

Když se už nedaří malovat obrazy budoucnosti v jasu a kráse, vysychá životní hnací síla. Z tem-

ných a úzkostných obrazů vystupuje deprese. Není-li touha naplněna, k čemu je život? Je potřebná nová touha, stále nová atd. Naše očekávání jsou pomíjivá a naděje se vytrácí. Žijeme k smrti, a co máme očekávat, co přetrvá smrt? Když je naše životní síla postavena jen na pomíjejících cílech, narazíme na nesmyslnost, jakmile propuknou v našem životě bouře.

Naši nadějí je Otcovo království. Tam nás předešel Ježíš Kristus, aby nám připravil příbytek – to je nádherné očekávání, věčná krása! Tento lesk pravdy září i v časných věcech a může nás naplňovat věčnou touhou. Účast času na věčnosti, očekávání nového nebe a nové země, to jsou obrazy, které nás léčí z beznadějnosti a hluboké nesmyslnosti. Věříme ve vzkříšení mrtvých a také ve vzkříšení těla. Tak se zbavujeme zajetí pomíjivosti, aniž bychom ztraceli spojení se světem.

Každý okamžik našeho života je zaměřen k věčnosti. V této naději spočívá naše síla.

FeL 107

Osmé blahoslavenství

Ježíš, velký pronásledovaný

Osmé blahoslavenství uzavírá krásnou sekvenci, v níž chtěl Ježíš ve velkolepých rysech naznačit osud Církve až do příchodu Božího království. Jistě, tak koncentrovaná a paradoxní perspektiva musela mnohé posluchače vyděsit, i když slova Božského Mistra byla přednesena s nesmírnou dobrotou a doložena zázraky, které byly nikoliv pro podívanou, ale byly absolutně nadlidské.

Když Ježíš mluvil o blahoslavenství pronásledovaných, chtěl jako by anticipovat znamení, které se mělo přihodit jemu samému. On přece věděl, co ho čeká. *Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších a velekněží a zákoníků, bude zabit a třetího dne bude vzkříšen* (Lk 9,22).

Tuto předpověď Ježíš několikrát opakoval, až do konce, kdy v dlouhé řeči na rozloučenou řekl Dvanácti: *Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co je jeho. Ale protože nejste ze světa, a já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí* (Jan 15,18–20).

Pronásledování, které se rozpoutalo proti Ježíši, popisují ze široka všichni čtyři evangelisté. Ono je spolu se zmrtvýchvstáním vrcholem nejen čtyř evangelií, ale celého Ježíšova příběhu a celých lidských dějin. Ježíš si chtěl přisvojit utrpení celého lidstva, takže byl *smutný až k smrti* a žádal od Otce, aby byl od něho odňat tento kalich hořkosti, je-li to možné (srov. Mt 26,38–39).

Ale Ježíš byl pronásledován již od dětství. Matouš nám vypráví také o jeho útěku do Egypta a o vraždě neviňátek. A po představení v chrámě o něm Simeon předpověděl Marii: *On je ustanoven k pádu a ku povstání mnohých a na znamení, kterému bude odpíráno. A tvou vlastní duši pronikne meč* (Lk 2,34–35).

... a my?

V Kristu je tedy všechno ve znamení pronásledování. A tak tomu má být i s křesťany, tedy i s námi. Ježíš to předpověděl hned na začátku svého kázání, aby hned bylo jasné a abychom vzali vážně jeho poslání a neredukovali víru na kouzelnou jizdu potěšením.

Osmé blahoslavenství proto Ježíš blíže popsal: *Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blahoslavení jste, když vás budou pro mne tupit, pronásledovat a vyhaně vám přisuzovat kdejakou špatnost. Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu* (Mt 5,10–11).

Pronásledování nás postihuje pro spravedlnost, tj. z důvodu naší plné věrnosti Ježíši a sepětí s evangeliem. Nikoliv jakékoliv pronásledování je nositelem blahoslavenství, pouze to, které je rozpoutáno proti věrnosti k předmětu nekonečné lásky a nejvyšší spravedlnosti, jaká přebývá v Božím Srdci.

Všimněme si – jestliže křesťan plně žije prvních sedm blahoslavenství, bude nevyhnutelně nějakým způsobem pronásledován. Jestliže nás nepostihne žádné pronásledování, je to neklamné znamení, že nežijeme blahoslavenství naplno. Žádný křesťan není od pronásledování dispensován. Ježíš několikrát jasně řekl: *Nebojte se!* (srov. Mt 10,28)

Bude dobré, když tento bod prohloubíme; také proto, abychom se nedali strhnout k nenávisti vůči těm, kteří bojují proti Ježíši v jeho učednicích.

Pro spravedlnost

Ale co je spravedlnost, o které Ježíš mluví? Jedná se o plnou věrnost Ježíši a evangeliu. Bohužel denně jsme svědky nespravedlnosti, korupce a noviny se přímo baví tím, že přinášejí o nich zprávy.

My křesťané máme jako první rozsévat kolem sebe svědectví věrnosti především svým jedná-

MODLITBA ZA KNĚZE

Božský Spasiteli, Ježíši Kriste, který jsi celé dílo spásy, ochranu a spásu světa svěřil kněžím a svým zástupcům, skrze ruce Tvé nejsvětější Matky obětují za posvěcení Tvých kněží a kněžských kandidátů zcela a úplně tento dnešní den: všechny modlitby, práce, radosti, oběti a utrpení.

Daruj nám vpravdě svaté kněze, zapálené plamenem Tvé svaté lásky, kteří nehledají nic jiného než Tvou větší slávu a spásu našich duší.

Chraň je ode všech vnějších a vnitřních nebezpečí a obrať zpět především ty, kteří zanedbávají své ctnosti a ohrožují své svaté kněžství.

Maria, dobrá Matko kněží, vezmi všechny kněze pod svou zvláštní ochranu a štít a přiveď dobrotivou mateřskou rukou i ubohé zbloudilé kněze, kteří se stali nevěrní svému povolání, zpět k Dobrému pastýři. Amen.

Maria, matko Církve, oroduj za nás!

Svatý Josefe, ochránce Církve, oroduj za nás!

Svatý Michaeli, archanděle, oroduj za nás!

Svatí apoštolové Petře a Pavle, orodujte za nás!

Svatý papeži Pie X., oroduj za nás!

Svatý Jane Maria Vianney, oroduj za nás!

ním. V našich podmínkách nejsou pronásledováni ti, kteří se prohlašují za křesťany, nýbrž ti, kteří mají odvahu osvědčovat své sepětí s evangeliem až do posledních důsledků.

Dnes není snadné žít blahoslavenství, nicméně všichni jsme povoláni, abychom je žili do všech důsledků jako Ježíš. Nakonec se setkáme s nenávistí, výsměchem a pronásledováním. Zůstat čestní při výkonu úřadu, zachovat čistotu srdce za všech okolností, vystříhat se touhy po penězích a falešném bohatství, zůstat mírní a pokorní, i když nás druzí osočují, prokazovat všem milosrdenství, především když se jedná o chudé a ubohé...

... Má-li se změnit svět, nemůže se tak stát na jiných základech než na blahoslavenstvích. Každého z nás Ježíš žádá, abychom ho následovali a napodobovali... a modlili se za ty, kteří nás pronásledují (srov. Mt 5,44).

„Nebeské království“

„Nebeské království“ je smysl všech blahoslavenství. „Nebesa“ znamenají samotného Boha, jeho nekonečný a věčný život svatosti a lásky. Žijeme-li blahoslavenství, Bůh je v nás a my jsme v Bohu.

Je to největší a neslýchaná, a přece nejlogičtější odměna.

Jestliže nás Bůh stvořil schopné poznávat ho a milovat ho, je to jen proto, že nás chtěl přijmout do svého života. Tato prostá pravda se má pro nás stát každodenní pobídkou, radostným východiskem každého našeho konání: jsme projektováni pro nekonečnou blaženost v Bohu.

Žádné náboženství na světě není schopné přeložit projekt tak paradoxní a přitom tak skvělý. Žádný lidský „itinerář“, ať už by ho popsal největší filozof, mudrc nebo dobroděj, není schopen obstát vedle itineráře blahoslavenství.

Není třeba hledat pravdu křesťanství v abstraktních zdůvodněních. Stačí vstoupit do nejkonkrétnější logiky blahoslavenství, to je úžasná logika Boha a Ježíše Krista!

Zkusme si znovu přechíst Ježíšův život ve světle těchto osmi malých blahoslavenství a užaseme a budeme nadšeni.

Díky, Ježíši, že jsi přišel mezi nás a žil jsi před námi těch osmero Božích obrazů. Učinils to do všech důsledků, včetně pronásledování a smrti. Nyní s Tebou nemáme již strach. Chceme s Tebou jít, ba přímo běžet k nebeskému království!

Maria Ausiliatrice 1/2004
překlad -lš-

Média v rodině – riziko i bohatství

Poselství Jana Pavla II. k Světovému dni sdělovacích prostředků

Nesmírný nárůst komunikačních prostředků a jejich rozšířená dosažitelnost přinesly s sebou mimořádné možnosti k obohacení nejen života jednotlivců, ale také rodin. Současně však stojí rodiny před nárokem vyrovnat se s nejrozmanitějšími a protikladnými poselstvími, která média zprostředkovávají. Téma zvolené pro Den sdělovacích prostředků – „Média v rodině. Riziko a bohatství“ – je velice

nost rozlišování, protože jejich rozhodnutí výrazně ovlivňují děti a mládež, za které nesou odpovědnost a které jsou budoucností společnosti.

Díky bezpříkladné expanzi mediálního trhu v posledních desetiletích má dnes mnoho rodin na celém světě, a to i ty s omezenými příjmy, přímo doma přístup k nesmírným a prakticky neomezeným možnostem informací, výchovy a kulturního

kajícími se respektování pravdy a důstojnosti lidské osoby.

Významná pomoc rodinám...

To platí obzvláště pro způsob, jakým média pojednávají o rodině. Na jedné straně jsou manželství a rodina představovány často citlivým, realistickým, ale také laskavým způsobem, který si vysoce cení ctností, lásky, věrnosti, odpuštění a velkodušného sebeodevzdání druhému. To se týká i té mediální produkce, která zařazuje i nevyhnutelné zkušenosti nedorozumění, zklamání, napětí, konfliktů, porážek, osudových rozhodnutí a zraňujících jednání v manželstvích a rodinách, ale usiluje současně o to, aby oddělila správné od špatného, pravou lásku od jejích padělků a zprostředkovala nezastupitelný význam rodiny jako základní jednotky společnosti.

...ale také ničivý vliv médií na rodinu

Na druhé straně zaznamenáváme v médiích často velice nepřiměřený obraz rodiny a rodinného života. Nevěrnost, mimomanželské sexuální styky a absence mravně duchovního pojetí manželství dostávají nekriticky prostor, zatímco rozvodu, zábraně početí, potratu a homo-

sexualitě se dostává nezřídka pozitivní podpory. Podporou světónázorových zdůvodnění, která poškozují manželství a rodinu, škodí taková představení obecnému blahu společnosti.

Svědomité kritické zamyšlení nad mravní dimenzí komunikace musí podnítit praktické iniciativy, jejichž cílem je vyloučit z médií rizika, která ohrožují blaho rodiny, a zajistit, aby mocné komunikační nástroje zůstávaly zdroji opravdového obohacení. Zvláštní odpovědnost spočívá přitom na samotných mediálních tvůrcích, na veřejné správě a rodičích.

Respektovat práva a hodnoty rodiny

Papež Pavel VI. zdůraznil, že všichni profesionální pracovníci v oblasti médií „musí respektovat potřeby rodiny, což u nich předpokládá současně opravdovou odvahu a vysoký pocit odpovědnosti“ (Poselství k Světovému dni sdělovacích prostředků 1969). Vzdorovat komerčnímu tlaku nebo požadavkům světských ideologií není právě snadné, ale právě to musí mediální tvůrci s vědomím odpovědnosti učinit. Jedná se přitom o vysoké nároky, protože každý útok na základní hodnotu rodiny je útokem na opravdové blaho lidstva.

aktuální, protože zve k věcnému zamyšlení nad tím, jak mají rodiny používat sdělovací prostředky, a naopak jak mají média pojednávat o rodinách a jejich starostech.

Morální dimenze mediálního působení

Téma tohoto roku má připomenout všem, a to jak tvůrcům, tak příjemcům jejich produktů, že každá komunikace má morální dimenzi. Jak řekl sám Pán, ústa mluví o tom, čeho je srdce plné (srov. Mt 12,34–35). Slovy, která lidé vyslovují, a poselstvími, která především chtějí slyšet, roste nebo se zmenšuje jejich mravní velikost. Proto jsou při zacházení se sociálními komunikačními prostředky a zvláště u profesionálních pracovníků médií a u rodičů a vychovatelů zapotřebí moudrost a schop-

vzdělávání a dokonce duchovního růstu, což jsou možnosti, které dalece překračují všechno to, co dříve měla k dispozici většina rodin.

Tatáž média jsou ovšem s to způsobit rodinám vážné škody tím, že jim zprostředkují nevhodné a dokonce znetvořené pojetí života, rodiny, náboženství a mravnosti. Tuto tendenci nepodporovat tradiční hodnoty, jako jsou náboženství, kultura a rodina, nebo po nich dokonce šlapat, viděl velice jasně 2. vatikánský koncil a formuloval to takto: „Aby se sdělovacích prostředků používalo správně, je zcela nezbytné, aby ti, kdo s nimi pracují, znali pravidla mravního řádu a věrně je v této oblasti uplatňovali (IM 4). Komunikace musí v každé ze svých forem být inspirována mravními kritérii tý-

Petice proti násilí a brutálnímu sexu v televizi a ve filmu

Petici proti násilí a brutálnímu sexu v televizi a ve filmu předali včera (22. ledna) Senátu PČR v Praze iniciátorka Věra Lodrová z Plzně a členové petičního výboru Jiří Lodr z Plzně a Alena Kubičková z Prahy. Petici během tří let existence podepsalo 81 206 občanů. Jsou zde zastoupeni pedagogové, lékaři, psychologové, ale i lidé běžných profesí, které spojuje odpovědnost za duševní vývoj mladé generace. Mezi signatáře patří i spisovatel Ludvík Vaculík, farář Miloš Rajchrt nebo psychiatr Petr Příhoda.

„Zejména filmy v televizi, ale i videofilmy a počítačové hry obsahují v dnešní době obrovské množství násilí, krutostí a brutálního sexu,“ uvedla iniciátorka petice pětasedmdesátiletá Věra Lodrová z Plzně. „Tyto programy nejvíce ohrožují děti, které ještě nemají dostatečně vyvinuté rozlišovací schopnosti a přijímají modely jednání, které vidí kolem sebe, jako zcela normální a správné.“

Spolu s mnohakilogramovým balíkem podepsaných archů předala předsedovi Výboru pro vzdělání, vědu, kulturu, lidská práva a petice prof. Františku Mezihorákovi a místopředsedovi výboru Danielu Kroupovi řadu novinových článků, statistických údajů i dopisů lidí, kteří archy podepsali. „Napsal mi například pan farář z Nových Sadů, že navštěvuje vazební věznici a nevěřila bych, kolik je zde mladých lidí, kteří jsou ovlivněni televizí plnou surovostí. Napsala mi také učitelka z jižních Čech, jak se pod vlivem televize a dalších masmédií zvyšuje agresivita dětí ve školách a na základních školách. Dostala jsem rovněž dopis od matky dvou synů. Pod vlivem televizních antihrdinů se postupně dostali na scesti a ona tomu nedokázala zabránit, protože většinu dne trávila v práci, aby uživila rodinu. Zvláště v této citlivé době je naléhavé, abychom cítili spoluodpovědnost za hodnoty, které naše společnost vyznává,“ dodala Věra Lodrová. „Proto jsme se rozhodli obrátit se přímo na vás, naše zákonodárce, a apelovat na změnu příslušných právních norem, které by eliminovaly působení filmů, časopisů, videokazet i počítačovým her plných krutostí a násilí na děti a nezralé jedince,“ doplnil Jiří Lodr.

Oba senátoři pak shodně sdělili, že je to nejzávažnější petice, kterou za dobu svého působení dostali a která je podložena největším počtem podpisů. „Ani v nejmenším o významu této iniciativy nepochybují,“ řekl předseda petičního výboru prof. František Mezihorák. „Sám jsem pedagog a vím, jak může televize v pozitivním nebo negativním smyslu ovlivňovat diváky.“ Daniel Kroupa pak přislíbil, že s tématem petice seznámí plénum Senátu při jeho zasedání 4. února.

Kopie petice budou rovněž předány vládě, ministerstvům spravedlnosti, kultury a školství, Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, ředitelům jednotlivých televizních stanic a dalším organizacím a institucím.

Irena Kastnerová, Diecézní charita Plzeň

Veřejná správa má stále závažnější povinnost chránit blaho rodiny a společnosti. Místo toho mnozí akceptují – a podle toho jednají – nakažlivé liberální argumenty skupin, které se zastávají praktik přispívajících k těžkým projevům krize rodiny a k oslabení pojmu rodiny v tom nejvlastnějším smyslu. Je naléhavě nutné, aby veřejná správa bez toho, že by používala cenzuru, stanovila zásadní programy a vůdčí měřítko, která zajistí, aby média nejednala proti blahu rodiny. Zástupci rodin by se měli podílet na prosazování těchto opatření. Odpovědní pracovníci v médiích a ve veřejné správě se musí starat i o spravedlivé rozdělování finančních prostředků pro média na národní i mezinárodní úrovni, přičemž platí, že je třeba respektovat nedotknutelnost tradičních kultur. Sociální komunikační prostředky nesmějí budovat dojem, že jejich programy jsou nepřátelsky naladěny vůči zdravým rodinným hodnotám a tradičním kulturám, nebo že směřují k tomu, aby v rámci globalizačního procesu nahradily tyto hodnoty sekularizovanými hodnotami konzumní společnosti.

Výchovné úkoly rodičů

Rodiče jako první a nejdůležitější vychovatelé učí své děti také prvnímu zacházení se sdělovacími prostředky. Jsou vyzváni k tomu, aby své potomky doma učili uměřenému, kritickému, bdělému a moudrému zacházení s těmito médii (Familiaris consortio 76). Když to rodiče dělají důsledně a dobře, znamená to velké obohacení rodinného života. Samotné děti mohou v nejujtější věku obdržet důležité lekce o médiích: že tyto produkty vyrábějí lidé, jimž jde o zprostředkování poselství; že tato poselství často k něčemu vyzývají, koupit nějaký produkt, oddat se pochybnému jednání, což není v zájmu dítěte nebo je to neslučitelné s mravní pravdou; že děti nesmějí nekriticky přijímat ne-

bo napodobovat to, co najdou v médiích.

Rodiče musí doma regulovat používání médií. To by mělo zahrnovat: plánování a výběr programů, přísné omezení času, který mohou děti trávit se sdělovacími prostředky; učinit zábavu

rodinným zážitkem; některé programy zcela zakázat; pravidelně vypínat všechny programy, aby vznikl čas a prostor pro jiné aktivity. Především však musí rodiče svým vlastním promyšleným výběrovým přístupem k médiím dávat dětem dobrý příklad. Čas-

to zjistí, že velmi pomáhá zkoumat a rozebírat nadhozené problémy a možnosti spojené s využíváním médií spolu s jinými rodinami. **Rodiny musí producentům, propagátorům a veřejným činitelům správně a odvážně vysvětlovat, co se jim na programech líbí, resp. nelíbí.**

Odpovědnost za nesmírné hodnoty

Hromadné sdělovací prostředky mají enormní pozitivní materiál k podpoře zdravých lidských a rodinných hodnot a mohou tak přispívat k obnově společnosti. Vzhledem k schopnosti razit myšlenky a ovlivňovat chování musí mediální tvůrci uznat, že nesou mravní odpovědnost za to, aby nejen dávali rodinám k tomuto cíli veškeré možné povzbuzení, pomoc a podporu, nýbrž také při představování témat, která se týkají sexuality, manželství a rodinného života, dali průchod moudrosti, správnému posuzování a vkusu.

Média jsou denně v mnoha příbytcích vítaným, důvěrně známým hostem. V tento Světový den sdělovacích prostředků povzbuzují profesionální mediální pracovníci a stejně tak rodiny, aby uznali toto jedinečné privilegium a odpovědnost, kterou tyto prostředky obsahují. Kéž všichni, kteří mají co do činění s médii a jejich využíváním, uznají, že jsou ve skutečnosti „dohlížitelé a správci nesmírné duchovní síly, která patří k dědictví lidstva a je určena k tomu, aby obohatila celou lidskou společnost“ (Los Angeles 15. 8. 1987). Kéž mohou rodiny v médiích nacházet stálý pramen pomoci, povzbuzení a inspirace při své snaze žít jako společenství života a lásky, zprostředkovat mladým lidem zdravé mravní hodnoty a podporovat kulturu solidarity, svobody a míru.

Ve Vatikánu 24. ledna 2004 na svátek sv. Františka Saleského

Mezititulky Redakce Světla

Před historickým rozhodnutím

Maria je Matkou vtěleného Slova, a je proto duchovní Matkou všech lidí. Maria září svým trvalým panenstvím, božským mateřstvím a duchovním mateřstvím. (Jan Pavel II.)

31. května letošního roku tomu bude 50 let, co Panna Maria ve svém 50. poselství v Amsterdamu slavnostně požádala, aby chom se vroucně modlili za vyhlášení 5. mariánského dogmatu. Řekla Idě Peerdemanové:

„Stoj před tebou Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlykyně. Vybrala jsem si tento den. Teologové a apoštolové Pána Ježíše Krista, poslouchajte dobře. Pracujte a prostě za toto dogma. Proste naléhavě Svatého otce, aby dogma vyhlásil. Pán Ježíš pro vás udělal velké věci a v této době, v době dvacátého století, vás chce obdarovat ještě více.“

Panna Maria pak ukázala Idě výjev vyhlášení dogmatu ve Svato-petrské bazilice. Později řekla:

„Od nynějška mě budou všechny národy velebit. Paní všech národů si přeje jednotu v pravém duchu, v Duchu Svatém. Svět je obklopen špatným falešným duchem, satanem. Až bude vyhlášeno poslední mariánské dogma, poslední dogma v mariánské historii, pak daruje Paní všech národů světu mír, pravý opravdový mír. Ale národy spolu s Církví se musí modlit mou modlitbu. Musí si být vědomy, že Paní přišla jako Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlykyně. Vráťtím se tak, jak jsem to slíbila, ale můj návrat už bude veřejný.“

Je to podruhé ve 20. století, co Panna Maria něco takto výslovně žádá od náměstka Petrova. Poprvé to bylo v roce 1917 a nebylo jí tehdy vyhověno. V důsledku toho, jak předpověděla, Rusko rozšířilo své bludy po celém světě. Není třeba zdůrazňovat, že si s nimi dodnes vůbec nevíme rady.

Maria nás přesto neopustila. Její druhou žádost je ovšem třeba brát s krajní vážností a odpovědností a překonat všechny překážky, které se splnění její žádosti staví do cesty.

Titul *Spoluvykupitelka* naráží stále na odpor a nepochopení. Je

to proto, že mnozí teologové dosud neprošli dostatečně k samé podstatě a nesmírnému významu tohoto titulu pro Církev a svět. Kdo chce na toto téma diskutovat, měl by se podrobně seznámit s tím, co na toto téma zjevil sám Ježíš velké mystičce 20. století Marii Conchitě Armidě takřka současně se zjevením ve Fatimě.

Ve 42. poselství z 15. června 1952 vyslovila Panna Maria v Amsterdamu tuto pozoruhodnou větu: *„Teprve při odchodu Ježíše Krista začalo spoluvykupitelství. Teprve při odchodu Ježíše se Paní stala Prostřednicí a Přímlykyní.“*

Abychom porozuměli tomuto sdělení, musíme se vrátit o čtyři desetiletí zpět.

V Mexiku, kde Panna Maria již jednou uskutečnila největší zázrak obrácení celého národa, zjevil sám Božský Spasitel vyvolené duši, ctihodné Marii Conchitě, dosud zcela neznámé tajemství o své Matce:

„Ty jsi dlouho uvažovala o první osamocení Mariině, o oné vnější, ale nemyslela jsi na onu vnitřní, daleko krutější a trpčí, tu která drtí a ve které duch zakouší agonii z důvodu opuštěnosti.“

Mučednictví Mariino po mém nanebevstoupení nebylo způsobeno

no mou fyzickou nepřítomností: ona trpěla strašným pozvolným dušením z opuštěnosti, podobným tomu, jaké já jsem zakoušel na kříži; a můj Otec je spojil s mým a to zajistilo mnoho milostí.

Jako Spoluvykupitelka Maria zakusila ve své duši ozvěnu všech mých agonii, ponížení, urážek a trýzní, tíži hříchů celého světa, které působily krvácení mého srdce, prudkou bolest, že mě opustilo nebe, a tím získávala milosti.

Je zřejmé, že Maria neměla vůbec zapotřebí očištění sama v sobě, ale v lidstvu, tj. ve svých dětech, a touto bolestí získala novou korunu matky Mučednice.

To je způsob, jakým ona trpěla za své děti, tak jim dávala nadpřirozený život milosti, a tak je získávala pro nebe.“ (Deník 22. 6. 1918)

„Mariino Srdce získávalo tyto milosti v mučednictví děsné osamocení, způsobené nikoliv lidmi (měla Jana a apoštolové a mnoho duší, které ji milovaly), ani mou fyzickou nepřítomností (měla Eucharistii ve své dokonalé víře), ale pro opuštěnost duchovní, opuštěnost od božské Trojice, která se jí skrývala...“

Maria trpěla více než všechny zatracené duše, protože trpěla jako obraz mé vlastní opuštěnosti na kříži, kterou není možno doce-

nit a pro kterou neexistují výrazy vhodné na její vyjádření...“

Tato Mariina opuštěnost, živá a pulzující mučednictví její osamocení, ničivé mučednictví božské opuštěnosti, které snášela s heroickou silou, s odevzdaností lásky a s nejvyšší odevzdaností do mé vůle, není dostatečně uctíváno.

Napodobuj ji ve své malosti, ve svých ubohých schopnostech, snaž se ji napodobovat všemi silami svého srdce: musíš to udělat, abys získala milosti a očistila se.

Je velkou ctí pro duše, když je Otec volá, aby se s ní spojily: při vykoupení, při spoluvykoupení se spojují se mnou a s Marií, v apoštolátu Kříže, v bolesti smíru a spásy ve prospěch hříšného světa.“ (Deník 23. 6. 1918)

7. dubna 1928 řekl Ježíš Conchitě:

„Maria byla tvor Trojici nezbytný pro uskutečnění jejich plánů. V této neposkvrněné Panně skryla Trojice svá tajemství a skryté úmysly, které uskutečňují její záměr spasit ztracené lidstvo. Ona odpověděla již od prvního okamžiku svého života, když rostla vždy v milosti, celá ve vlastnictví Trojice. Když se uskutečnilo vtělení, ona byla Pannou a Matkou prostřednictvím Ducha Svatého s nečistším oplodněním od Otce. Splnila svou roli matky s dokonalostí vyšší než všechny matky a plně se ztotožnila se svým božským Synem. Maria neměla nikdy jedinou myšlenku, jediné přání, které by nebylo zaměřeno na vyplnění Otceovy vůle ve mně.“

U paty kříže jsem viděl, jak porodila mou Církev a přijala v Janovi všechny kněze do svého srdce, na mé místo, a také celé lidstvo jako jeho matka:

Pak svým mučednictvím v osamocení získala ve spojení s mými zásluhami všechny milosti pro nové děti, které se měly narodit v srdci mé Matky.

Proč? Protože byla Spoluvykupitelkou, první, která zvěčňovala moje umučení na zemi, ona, která s mými apoštolami založila Církev, Ochránkyně, Matka kněží, Královna všech svatých.

Amsterdam: biskupové, kněží a věřící v modlitbě před obrazem Panny Marie, Matky všech národů 31. května 2003

Maria, Dcera a Snoubenka Trojice, je přímo pověřena, aby harmonizovala tuto církev, sjednotila kněze a dovršila jednotu v Trojici.“

Tato Ježíšova slova stavějí na hlavu všechny obavy, že by nový titul pro jeho Matku znamenal narušení jeho jediného prostřednictví. Takové obavy vycházejí z toho, že nebyla dosud v plné hloubce pochopena role, kterou Nejsvětější Trojice od věčnosti svěřila svému nejdokonalejšímu tvorů, Panně Marii.

Významný dominikánský teolog P. Marie-Michael Philipon v knize *Duchovní deník matky rodiny* říká:

„Spoluvykoupení má základní důležitost v křesťanském životě. Není možno milovat Krista a nezakoušet touhu mít spoluúčast na spáse světa. (...) Účast na Kristově kříži není jen osobním očistěním a smírem, především je povoláním ke spolupráci na spáse světa. Čím více je utrpení nevinné a čisté, tím více je schopno spasit lidi a oslavit Boha.“ (s. 191)^(*)

Dosud známá mariánská dogmata bereme dnes již jako samozřejmost, ale ona se všechna rodila těžce a s velkým odporem protivníků v Církvi i mimo ni. Proti titulu Neposkrvněné početí bojoval s velkou rozhodností dokonce sám svatý Bernard. Nakonec se ukázalo, že všechna protiventství posloužila k hlubšímu pochopení plánu spásy a vykupitelské-

ho díla Ježíše Krista. Očekávané poslední dogma má zásadní význam pro pochopení Církve jako mystického Kristova těla a jeho role pro uskutečnění smíru a záchrany světa.

Conchita Armida

2. vatikánský koncil se neodvážil použít titul Spoluvykupitelka. Ale protože ho ani nevyslovil, nemohl ho ani jednou provždy vyloučit. Tento koncil se ovšem ve svých dokumentech neodvážil použít ani titul Matka Církve. Teprve v závěru koncilu ho Pavel VI. slavnostně proklamoval a zařadil do Litanie loretánské. Čtyřicet let po koncilu jsme bezradnější než před ním, protože pracujeme příliš lidskými prostředky. Je třeba se zaposlouchat, co Duch říká Církvi.

(dokončení)

^(*) Conchita Armida: *Duchovní deník matky rodiny*. Zpracoval P. M. M. Philipon OP. Matice cyrilometodějská s. r. o. 2001.

KLADNÝ VÝSLEDEK OSVĚTY

Počet potratů ve státě Jižní Karolína klesl od roku 1988 o 53 %. Tento výsledek se připisuje vytrvalé práci hnutí „Pro život“. V posledních 15 letech došlo také k řadě legislativních změn ve prospěch nenarozených dětí. Ochránci života zintenzivnili propagačně popularizační práci.

PAPEŽ V LETADLE

První papež, který použil k cestování letadlo, byl Pavel VI., který před 40 lety 6. ledna odletěl do Svaté země. V letech 1964–1970 navštívil ještě Libanon, Indii, USA, Portugalsko, Turecko, Kolumbii, Švýcarsko a Ugandu. V roce 1970 směřovaly jeho pastorační cesty na Filipíny, ostrov Samoa, do Austrálie, Indonésie, Hong Kongu a Srí Lanky.

Papež Jan Pavel II. vykonal za 25 let svého pontifikátu 102 pastorační cesty do 129 zemí kromě cest po Itálii. Překonal přitom třikrát vzdálenost Země-Měsíc a zpět.

Kath-net

Komplici naděje

Často jsem si kladl otázku, proč má Bůh v naději takové zalíbení, že nás vybízí stále znovu a znovu k tomu, abychom v něho doufali, a pomalu začínám nalézat odpověď.

Nezanechat naděje, i když je všechno stále tvrdší a těžší, i když skutečnost znovu a znovu zklamala naše očekávání, to znamená věřit více v Boha než v tyto očividné skutečnosti; znamená to důvěřovat Bohu ještě více, důvěřovat v to, že jeho možnosti nikdy nejsou vyčerpány.

Říkám žertem, že i kdyby Bůh neměl předem v plánu stvořit ráj, stvořil by ho nyní, protože jeho synové a dcery v to doufají.

Který otec, když zjistí, že jeho syn zcela jistě očekává k Vánočům dárek, na který otec vůbec nepomyslel, který otec by pak neudělal všechno, aby svého syna nezklamal, a je-li to jen trochu možné, dárek neopatřil? Člověk, který zná své hranice, může mít strach, že se od něho očekává příliš mnoho, protože ví, že i když chce, nemůže vždy splnit všechno, co se od něho očekává. Ale Bůh tyto problémy nikdy nemá. On se nemůže cítit přetížený, protože se od něho tolik očekává. Naopak, je to právě to, co si přeje, co očekává: *Až dosud jste o nic v mém jménu neprosili*, říká Ježíš svým učedníkům (srov. Jan 16,24).

Musíme se stát komplici jedné dívky, jak říká Charles Péguy. Říkáš, že jsi doufal v Boha z celé své síly. Tak jsi doufal, že zasáhne, a nic se nestalo? A zkusíš to znovu, opět jsi doufal z celé síly, a opět se nic nestalo, i přes mnoho naléhavých proseb, tak mnoho slz, snad i navzdory tolika důkazům, že teď musíš být vyslyšen? Doufej dále, doufej mnoho ještě jednou, doufej vždy, doufej až do konce. Staň se komplicem naděje, to znamená – dovol Bohu, aby tě zklamal až do konce, jak často chce. Ba ještě více – chce-li být komplicem naděje, musíš být s to, radovat se z hloubi srdce z toho, že tě Bůh poprvé nevyšlyšel, že tě nevyšlyšel podruhé, že ti tím způsobem dal příležitost, znovu a znovu se osvědčit znovu a znovu doufat.

Dává ti tím milost, která je mnohem větší než ta, o kterou jsi prosil: milost doufat v něho.

Obraťme svůj pohled na tu, která mohla stát pod křížem a doufat proti vši naději. Učme se vzývat Marii jako *Matku naděje*. A až budeme jednou vystaveni zkoušce, budeme skleslí a v pokušení vzdát to, pak nabudeme znovu odvahu, když si budeme opakovat tato slova: „Dobrotivost Pána není vyčerpána: chci na něho čekat s toužebností!“

Z Maria, zrcadlo Církve

K aktuálním otázkám (2)

Guido Horst hovoří s kardinálem Josefem Ratzingerem o vědomí Boha, liturgii, teologii, ekumenismu a stavu Církve nejen v Německu

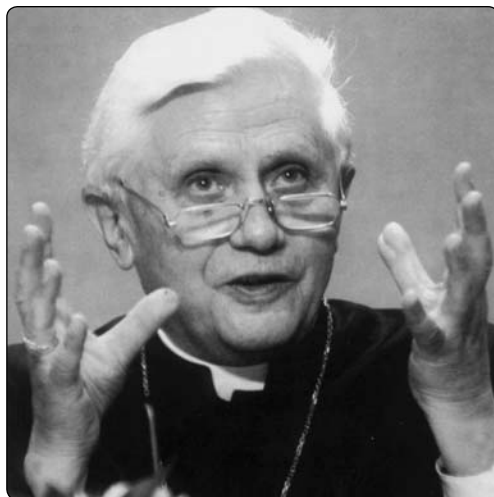
Jinou starostí mnoha hluboce věřících katolíků je skrytá tíseň z chování odpovědných osob v Církvi. Někteří biskupové příliš dlouho nečinně přihlížejí k zneužití postavení, nedisciplinovanosti a šíření nebezpečných teologických nauk.

Jistě nebudete ode mě očekávat, že teď vynesu soud nad německými biskupy z včerejška na dnešek. Pět let jsem byl jedním z nich. Proto bych raději přenechal pozdějším časům, aby to posoudily klidněji a objektivněji. Snad bude lepší místo toho zamyslet se nad tím, co bylo nesprávné a co je nedostačující. Myslím, že velkou starostí bylo, a mohu to potvrdit z vlastních zážitků, aby věřící ve zmatcích doby drželi pohromadě, aby nevznikala nejistota, která by při veřejných diskusích mohla postavit lidi proti sobě a narušit mír v Církvi. Člověk si musel stále klást otázku únosnosti: Zlořád, špatné jednání, bludná nauka, je to vše tak důležité, aby se

kvůli tomu musel zvednout veřejný pokřik a s ním všechna nejistota, anebo se má člověk raději pokusit případ řešit pokud možno v míru a tolerovat i to, co je jinak nepřijatelné, a zabránit tak větším zraněním. To je vždy těžké rozhodnutí, které se musí učinit.

Ale řekl bych, že naše tendence – a sebe z toho nijak nevyjímám – stát při sobě, zabránit větším konfliktům a narušujícím zraněním, která to s sebou přináší, jsme pokládali za nejpřednější hodnotu. V porovnání s tím zůstával dopad některých nedobrych věcí podceňen. Příliš rychle se řeklo: Tu knížku budou číst nějaké dva tisíce lidí – co je to z hlediska celé věřící ob-

ce, a kdybychom na ni zaměřili pozornost, vyvolali bychom zranění, které by se dotýkalo všech. A tak se raději mlčelo. Ale přitom jsme podcenili, že všechno otrávené, co tolerujeme, zanechává po sobě jed, a nakonec to s sebou přináší opravdové ohrožení věrohodnosti Církve, protože vzniká názor: je možné říkat to i ono, všechno má v Církvi místo. Víra ztrácí svou konkrétnost a jednoznačnost. Úkol, aby víra v Církvi zůstala zřetelná, aby na ni všichni nahlíželi jako na nejvyš-

Josef kardinál Ratzinger

ší hodnotu, byl nejen v Německu, ale všude podceňen. Jde o dlouhodobé působení jedovatých injekcí. Vznikl dojem, že víra není tak důležitá, že stejně nevíme přesně, jak to je.

Nechtěl bych obviňovat žádného jednotlivce, ale měli bychom udělat kolektivní zpytování svědomí, abychom si nově uvědomili přednost víry a důsledky dlouhodobého negativního působení. Musíme se naučit vidět zcela jasně, že pouhý klid není první povinností křesťanů, že mír může znamenat také lenost a faleš, když nemá žádný obsah.

Odpovědnost je jistě především na episkopátu místní církve. Ale

je zde také Vatikán, který navrhuje tři kandidáty, ze kterých kapitula volí jednoho za biskupa. Neříká tomu tak, že Vatikán v posledních dvaceti, třiceti letech dbal na to, aby jmenoval biskupy, kteří jsou smířliví a ochotní vést dialog a mohou vystupovat jako moderátoři, takže pak nepřicházeli v úvahu kandidáti, kteří byli nekompromisně věrní víře a jednoznačně zastávali daná stanoviska?

Jmenování v Římě nepadá z nebe, nýbrž je výsledkem sondování, které se provádí u Božího lidu, u spolubiskupů a kněží, aby se vidělo, kdo se jeví v daném společenství jako osobnost, která se těší důvěře a která by mohla toto společenství vést. Ve skutečnosti je podíl místních církví při výběru biskupa mnohem silnější, než se obecně soudí. Řím nemá zájem na tom, někoho Božím lidu oktrojovat, nýbrž má to být někdo, kdo najde přijetí a Boží lid ho přijme za svého pastýře, který ho pak může vést. Dodal bych, že se při tomto

akceptování, které je jistě důležitým kritériem, kladl důraz nevíce na schopnost dosahovat konsensu, a že schopnost vést, vstupovat do sporu, mít odvahu postavit se na odpor nebyla dostatečně zakalkulována. Řekl bych, že každá generace má svůj typ biskupů. Bezprostředně po koncilu se hledali biskupové, kteří chtěli a mohli prosazovat přijaté změny. To se také stalo – z části, jak teď musíme přiznat, příliš rychle, ale kdo může dnes odsuzovat ty, kteří tu byli v minulosti. Při tomto rychlém prosazování změn došlo v mnoha společenstvích k rozdělení, o kterém jsme již mluvili. Tak se nakonec jednalo o to, co nejrychleji najít smíření. A přitom **nejednou vy-**

stoupilo příliš do popředí heslo, že biskup je „pontifex“ – stavitel mostů, který přivádí lidi dohromady. Vzhledem k problémům, které z toho vzešly, budeme si muset důrazněji připomenout, že tento pontifex musí stavět mosty nikoliv mezi námi navzájem, nýbrž k Bohu a k velkému společenství Církve. Musíme si také znovu připomenout, že slovo „pontifex“ přišlo z pohanství – jistě, bylo pak křesťansky adaptováno – ale Bible nám silněji staví před oči pastýře, který jde v čele. Podle biblické tradice pastýř předchází stádo. Ukazuje cestu, určuje měřítka, staví se na obranu proti protikladným silám. Řekl bych tedy, že **odvaha snášet odpor, vystupovat sám za víru proti political correctness musí být dnes rozhodující kritérium pro výběr biskupa.** Přitom samozřejmě platí stále, že musí pomáhat svému stádu, aby stálo pospolu ve společenství s ním.

Pro podstatu místní církve je jistě také důležitá teologie. Jak byste charakterizoval vztah mezi katolickou teologií na vysokých školách v Německu a učitelským úřadem Církve?

To je obtížné posoudit. Na jedné straně jsou zde vynikající učitelé teologie, jinak by se episkopáty nemohly regenerovat. O tom není pochyb. Na druhé straně jsou zde obrovské problémy. V Německu je zvláštní situace, že teologie zdomácněla na státních univerzitách. To má významné přednosti, protože tak stojí teologie před zrakem veřejnosti, neboť je velice výrazně podřízena kritériím vědeckosti a racionality, a tak musí odpovídat vysokým nárokům. Ale hned bych také řekl, že by se státnost teologie neměla ztožňovat s její veřejností. Teologie může žít na univerzitě zcela v ghettu a může na církevní instituci působit s velkou publicitou. Jistě, neměli bychom podceňovat šance, které nám tato situace nabízí, ale také bychom neměli přehlížet s tím spojená ne-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

svaté závisti těch, kteří jsou na dně. Večeřadla sestry Elviry by se měla zařadit do katechismů jako historicky jedinečný a přímo hmatatelný důkaz Boží existence a do pastorační teologie jako závazný návod pro všechny, kteří chtějí jednotlivcům a společnosti prokázat skutečnou službu. Její diagnóza a její metoda má totiž obecnou platnost: všechno nedobré je důsledkem ztráty Boha a dá se napravit jen rychlým návratem k němu. Bud' - anebo. Protože nedůvěřujeme bezvýhradně Bohu, bo-

jíme se ho lidem nekompromisně představit a přiblížit. Bojíme se, abychom je svou přímočarou cestou k Bohu nepolekali, a zatím to nejsou oni, kdo se bojí, ale my sami. Všechna krize náboženství a Církve je krize víry a důvěry, a z toho plynoucí krize lásky: neboť ty svazují Bohu ruce. Protože nevěříme bezmezně Bohu, uvěřili jsme raději naplno psychologům a sociologům. A když Bůh přijde osobně nebo pošle svou Matku, aby oživil naši víru, zmaříme to tím, že raději neuvěříme. -red-

bezpečí. **Vidím dvojí nebezpečí: Na jedné straně je to akademizace teologie,** pokud v sousedství ostatních fakult chce být vědou jako všechny ostatní. Chce být dokonale akademická, stahuje se do pouhé intelektuálnosti a pozvedá svou snahu vyrovnat se ostatním ve vědeckosti na nejvyšší kritérium. Když se to děje, je teologie v **nebezpečí, že ztratí ze zřetele své vnitřní kořeny, tzn. život, dialog s Bohem, víru, která jí nese a která jí teprve otevírá oči, a stane se tak duchovně neplodnou akademickou disciplínou.** To je to, proč všechno úsilí o vědeckost, jakkoliv ji pokládám za důležitou, nesmí vést k tomu, že teologie ztratí svůj specifický status a svůj duchovní základ.

Druhé **nebezpečí spočívá v tom, že se teologie příliš staví pod ochranu státu, chce být více státní než církevní, protože v této státnosti vidí záruku své svobody.** Pak ovšem vzhledem k omezenosti státu nemůže už jako taková správně vystupovat. I zde musí existovat vyvážený vztah: **Musí se pokládat nejen za státní instituci, ale především za živoucí orgán Církve, ve kterém to podstatné je přemýšlet o základech víry, a že zůstane životná jen tehdy, když setrvává v tomto organismu víry.**

Rekl jste, že teologie je „ještě“ domovem na státních univer-

zitách. Myslíte, že „scvrkávání“ Církve ve stále více sekulární společnosti povede k tomu, že si vytvoří své vlastní teologické vysoké školy?

Nechci si hrát na proroka, ale vidíme, že odkřesťanění společnosti stále postupuje, že procento nepokřtěných je stále větší, a tak vzniká otázka, zda celková společenská situace bude mít nadále takové chápání vědeckosti, aby teologii zbyl na univerzitách prostor k dýchání. Řekl bych, že nebudeme nic předbíhat, ale vyloučit tuto možnost byla by svého druhu slepota.

Nenastala situace, že německé teologii scházejí „velká jména“, nesnížila se úroveň teologického bádání a učení nebo nebere se tento obor na veřejnost méně vážně než dříve?

Znám celou řadu mladých teologů, kteří odvádějí velmi dobrou práci a mají formát. Trvá to nějakou dobu, než se jejich dílo stane známé a než stanou před veřejností jako autoři určité velikosti. Žili jsme dlouho ve stínu velkých jmen, a tak se nám jiná jména nemohou vtisknout do povědomí. Ale já jsem rád, že je tu mladá generace opravdu dobrých vědců, od kterých můžeme očekávat mnoho dobrého.

(Dokončení příště)

Z Die Tagespost 4. 10. 2003 přeložil -lš-

Sedm hřebů do rakve duše (5)

Nestřídmost

Nestřídmost je zneužití potěšení, které je samo o sobě dobré a které Bůh spojil s nezbytným prostředkem sebezáchovy, jídlem a pitím. Je to nezřízená rozkoš z jídla a pití, přičemž člověk jí buď více než je potřeba, nebo jí v nesprávný čas a rozmáříle. Nestřídmost se převléká ho hesel, jako *dobře žít, nebo vést dobrou kuchyni*. Přejezené pokolení, u kterého je dvojitá podbradek pravidlem, má nestřídmost za něco samozřejmého a zřídka ji pokládá za hřích.

Na zálibě v nadměrném jídle a pití je špatné to, že se duše stává otrokem těla, což zatěžuje mravní a duchovní život člověka. Vedoucí lékaři dosvědčují, že nestřídmost v pití vede k oslabení ducha a osobnosti. Paměť, úsudek a schopnost soustředění se snižují. Mizí sebeúcta a sociální cit. Následky na mravním poli se projevují jako sklon k zoufalství, oslabení vůle a zmaterializování života.

*Z Ewig 7-8/2000
přeložil -lš-*

PRVNÍ DÁMA V UGANDĚ: ZDRŽENLIVOST JE NEJLEPŠÍ OCHRANA PŘED AIDS

Uganda je neúspěšnější zemí, pokud jde o boj proti AIDS. Za to může děkovat úspěšnému programu prezidenta Musiveniho a jeho paní. Zatímco na Západě se tvrdí, že je to díky kondomům, prezidentova žena mluví o něčem jiném. Ve své promluvě na konferenci mládeže v Kampale řekla před 2000 mladými: „Vy ve svém věku nepotřebujete pohlavní styk. Počkejte s tím, až budete v manželství. Můžete se rozhodnout k boji proti AIDS, když řeknete mimomanželským stykům NE, a tak můžete zachránit svůj život.“ Zdůraznila dospívajícím, aby ignorovali ty, kteří propagují kondomy, protože těm jde především o peníze. Povzbudila mladé lidi, aby se raději cvičili v sebekontrolě „orientované na Boha“. Vyzvala vedoucí politické síly, aby utvrzovaly mládež ve zdrženlivosti před manželstvím a k věrnosti v manželství.

ARMÁDA SPÁSY ZDĚDILA 1 MILIARDU €

Joan Beverley Krocová, vdova po zakladateli firmy MacDonaldu Ray Krocovi odkázala rekordní sumu více než 1 miliardu € Armádě spásy v USA. Je to zatím největší suma, jakou tato svobodná církev se sociálně misijním působením za 140 let svého trvání obdržela. Polovina této sumy bude určena na zřízení sociálních center a druhá bude vložena do nadace, ze které je financován provoz těchto zařízení. Z prostředků paní Krocové bylo za částku 74 mil. € zřízeno již v roce 1998 středisko AS v San Diegu v Kalifornii, kde bylo zatím obslouženo 728 000 potřebných.

Paní Krocová zemřela ve věku 75 let jako vdova po Ray Krocovi (1902-1984), který v roce 1961 koupil první restauraci a vybudoval největší impérium hamburgerů. Společnost MacDonaldu vytvořila nadaci pro postižené děti. Paní Krocová již za života podpořovala milionovými částkami Mezinárodní výzkumný institut míru na katolické univerzitě Notre Dame v Indianě a Centrum pro mírové studie v San Diegu.

Armádu spásy založil 1865 anglický metodistický pastor William Booth (1829-1912). Dnes má AS 3 miliony členů, z toho 450 000 v USA. Pečuje o děti, rodiny a osamělé osoby, které se dostaly do nouze.

Kath-net

PAPEŽ PIUS XII. (4)

6. března téhož roku v 7 hodin ráno začal papež tam, kde předcházejícího dne skončil – ve své soukromé kapli, v modlitbě. V 8 hodin 20 minut byla pro papeže připravena snídaně. Podával ji Giovanni Stefanori, papežův sloužící. Byl to červenolící šedesátník. Papež pohlédl na hodiny: bylo přesně 8.45. Zdvhl se a odebral se do své pracovny. V 8.45 hodin je v papežově pracovním programu zaznamenáno: četba novin.

Dnes očekával papež jednoho svého spolupracovníka, jezuitského pátera Leibera. Leiber, profesor na Gregorianě, v mnišské cele. Tam také, v temné, ledově studené univerzitní hovorňě, která je oddělená jen dřevěnou stěnou se vsazenými okny od průchodního, každému přístupného sálu, přijímá mnoho těch, kteří se na něj obrazení s prosbou o intervenci u papeže. Tento otec Leiber už dávno není mladým mužem. Nosí zásadně jen prostou černou sutanu, která naznačuje, jak malou hodnotu přikládá světským povrchnostem. Jeho tvář je poznamenána soucitem a protrpěnou spoluzodpovědností během dlouhé války.

Páter Leiber viděl papeže přicházet v tzv. „domácím oblečení“, které nosí v tuto dobu ve svých soukromých pokojích. Dlouhý plášť z bílé vlny bez vlečky, podšívka, knoflíkové díry, manžety a olemování z bílého hedvábí. Rovněž knoflíky, zapinané jednořadově na prsou, jsou potaženy bílým hedvábím. Bílý je límeček sutany, bílá je i skládaná kulatá kapuce. Jen pantofle má červené. Rovněž pantofle bez podpatků, zlatem obroubené, které mají vpředu na špičce vyšíty zlatý kříž. Na toto místo věřící ještě za jeho předchůdců papeže líbali.

Dnes je tento křížek pouze vzpomínkou na ceremonii líbání nohou.

Jezuitského otce Leibera dnes ráno papež povolal, aby

vyslechl jeho názor na různé zprávy zveřejněné toho dne v novinách a aby mu byl nápomocen při odpovědích na četné dopisy. Dopisy lidí trpících nouzí, kteří se u papeže dovolávají pomoci.

„Dopisy z Německa chodí k matce Pascalině,“ upřesňuje papež. Matka Pascalina, jméno, které je sice v Římě nevyčerpatelným tématem hovorů všech mudrlantů, je vyslovováno velmi tajuplným a uctivým způsobem.

„Matka Pascalina,“ jak bylo sděleno papeži, „se právě nachází v obchodě.“

Stalo se, že jsem náhodou v tuto dobu seděl ve Vatikánu proti matce Pascalině v jejím obchodě. K obchodu jsem se dostal bočním vchodem přes Damasovo nádvoří. Tvoří ho řada klenutých podloubí, podobných sklepním klenbám v přízemí papežského paláce. Dojem sklepa vyvolávají také dveře, nepoměrně nízké k vysokým prostorám, silně šedé zdi z kvádrů, okna, která jsou zasazena těsně nad zemí, chudé lampy, které uboze visí na dlouhých drátech ze stropu, atmosféra, jež se studeně dotkne kůže, závoj prachu, jímž se míhá několik kose dopadajících slunečních paprsků.

Zde mě přijala matka Pascalina. Z výrazu svého návštěvníka četla údiv z nečekaného prostředí. Jistým pohybem ruky mi s úsměvem ukázala na balíky, které byly na velkých, hrubě otesaných stolech připraveny

k odeslání. Na starobylohu váhu v rohu, na pytle, které byly nakupeny podél zdi, a řekla: „To je můj salon.“

Řekla to s pýchou v hlase jako žena, která představuje svou novou domácnost. Ve vyprávění jsem slyšel vyjadřovat se o této řeholnici jako o jakémsi druhu papežovy hospodyně. Věděl jsem, že Pascalina zaujímá vedoucí místo papežského díla pomoci pro Německo. Ale žena, proti níž jsem nyní stál, byla ještě něco jiného – byla to osobnost.

Protože v celé místnosti byla jen jediná tvrdá, nepohodlná židle, museli jsme nejprve jít hledat nějakou další do vedlejšího pokoje. Potom jsme se posadili proti sobě. Zeptala se mě, jestli jí bylo těžké najít. Odpověděl jsem: „Ne, strážce u Bronzové brány mi dovolily beze všeho vstoupit. A také hlídkující četník v Damasově nádvoří vypadal, že je připraven na můj příchod, protože mi ukázal, aniž jsem se ho na to musel ptát, cestu sem, k obchodu.“

„Nechala jsem u brány pokyn, že byste měl přijít,“ vy-

světli. „Přátelé z Mnichova ohlásili váš příchod.“

Zřejmě jí přátelé z Mnichova sdělili také důvod mého příchodu, protože jsem ji slyšel říci: „Co se týká vašich přání...“ Přerušila však větu a vyprávěla najednou o sobě. Patrně mi mou první otázku, kterou jsem chtěl položit, vyčetla z obličeje. Zatímco vykládala o sobě, objevila se v její tváři, vyhlížející z kulatého naškrobeného bílého čepce s bočními splývajícími křídly šatu františkanky, dívčí svěžest. Přitom však už musela být Pascalina šedesátnice. Začala vyprávět:

„Je to už 37 let, co jsem přišla ke Svatému otci. Tehdy byl ještě nunciem v Mnichově. Jednoho dne navštívil hlavní dům mého řádu v Altöttingu. Zeptal se představené: »Nemáte sestru, která by dovedla vést mou domácnost na nunciaturu?« »Monsignore,« odpověděla představená, »mohu vám dát sestru Pascalinu, je to sice učitelka, ale nechcete to s ní zkusit?« »Vidíte,« pohlédl jsem na přehoz jejího šatu, hladce splývajícího po obou stranách židle, »tak je všechno v životě náhoda, nebo, jste-li věřící, posláním.«

Zkřížila ruce v širokých rukávech a řekla: „Tak, a nyní k vám. Vy se tedy chcete dozvědět něco bližšího o činnosti papeže.“

Nechte mě tedy popřemýšlet, co se dá v této věci udělat. Nejlépe, když...“

A už vstala, šla na konec stolu, kde mezi milodary připravenými k odeslání stál telefon, vytočila domácí linku a poprosila o preláta Kaase.

Prelát Kaas, bývalý vedoucí centra, byl nyní vedoucím „Fabrica di San Pietro“, což se přibližně rovná ministru hospodářství ve Vatikánském státě. Lekl jsem se. Varovali mě před Kaasem: stal se prý nedůtklivým člověkem, možná bude ještě kardinálem, ale už by se neměl vrátit do Německa.

(Pokračování)

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA HOŘE MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH 2004

3. 3. – 19. 3. – pro ženy, P. Josef Groz CSsR, cena 1000 Kč ● 2. 4. – 4. 4. – pro ženy, muže, manželské páry, cena 600 Kč (famost Přelouč) ● 22. 4. – 25. 4. – pro manželské páry, P. Hofman, cena 850 Kč, Centrum H. Králové ● 12. 5. – 16. 5. – salesiánští spolupracovníci ● 6. 6. – 6. 6. – seniorky, Centrum Olomouc, pí. Nováková ● 6. 6. – 20. 6. – manželské páry, P. Rybář, cena 850 Kč, Centrum H. Králové ● 6. 6. – 25. 6. – pro ženy + muže + man. páry, P. Jiří Šindelář CSsR, cena 1000 Kč ● 8. 8. – 22. 8. – manželské páry, P. K. Moravec, cena 850 Kč, Centrum H. Králové ● 9. 9. – 12. 9. – seniorky, Centrum Olomouc, pí. Nováková ● 9. 9. – 26. 9. – bohoslovci, TF UK, Praha, cena 1400 ● 10. 10. – 9. 10. – kněžská duchovní cvičení, mon. Mikulášek cena 1500 Kč ● 10. 10. – 15. 10. – pro ženy + muže + man. páry, P. Tomáš CSsR, cena 1000 Kč ● 11. 11. – 12. 11. – pro ženy, P. Josef Groz CSsR, cena 1000 Kč ● 12. 12. – 17. 12. – pro ženy + muže + man. páry, P. Jiří Šindelář CSsR, cena 1000 Kč.

PO ČTVRTÉ NA VELEHRAD

Začínat je třeba pěkně z kraje, ale zamířit se musí přesně do středu. Proto také praotec Čech vystoupil na Říp uprostřed české kotliny. Tím ji ovládl celou, protože kdo obsadil střed, ovládá všechno. Hora Říp se dále tyčí v Polabí, ale už není středem země. Všechny cesty v Čechách dnes směřují do Prahy. Skutečným středem stovčatých matičky je Václavské náměstí. A na něm vše směřuje k soše sv. Václava. To je duchovní střed pro náš národ. Tam se odehrávají dějiny. Tam zamířil svoje poslední kroky i Jan Palach. Tam mířili všichni, kteří na něj vzpomínali. Jiní je zase odtamtud brutálně vytlačovali. Správně tušili, že kdo obsadil střed, ovládá všechno, jak podotýká historik.

Zajímavé je, že v těsné blízkosti Čihoště se nachází střed naší republiky z hlediska geometrického. Ve středu našeho prvního státu však stál Velehrad. Odtud se začalo šířit evangelium. Od doby té nám světlo víry pláne. Tam je pramen všeho dobrého, co nám dalo křesťanství a vzdělanost. A co nám přináší dnes? A co my předáváme dnešku?

Brněnský otec biskup řekl: „Jestliže stromy mají přinášet ovoce i v nepříznivých podmínkách vyprahlosti, musí svými kořeny dosáhnout až hluboko k vodě. Stejně je to i s námi, když máme přinášet ovoce v prostředí, které si dokážeme představit mnohem lepší. Dosáhneme-li svými kořeny až k vodě, čeho se pak můžeme bát? A pouť je takové natažení kořenů k vodě.“

Když zamíříme na Velehrad, jdeme skutečně k prameni! Tam se potřebujeme dostat, abychom ožili. Když jsme na Velehradě, jsme ve středu, držíme střed. Musíme se tam vracet, abychom si jej udrželi. A přežili jako křesťané, jako občané i jako Slované. Proto tam letos putujeme už po čtvrté. V den smrti sv. Cyrila (14. února) začínáme mezi Prahou a Řípem – na Levém Hradci v 9.30 v kostelíčku sv. Klimenta. Tam byl 19. února 982 sv. Vojtěch zvolen biskupem, tam se tenkrát nacházel náš duchovní střed.

Po sobotních etapách pak postupujeme na Moravu. Cesta nás povede kolem Sázavy v blízkosti Čihoště, kde se také odehrávaly duchovní dějiny. Ze severní Moravy se k Velehradu po nedělích budou blížit další poutníci. V den sv. Rocha, patrona poutníků, v pondělí 16. 8. odpoledne začínáme na poutních místech Vranov nad Dyjí, Netín u Velkého Meziříčí, Vítochov u Bystřice nad Pernštejnem a také v Radešínské Svatce přípravnými etapami.

Hlavní proudy vyrazí v úterý 17. 8. ráno od sv. Mikuláše ve Znojmě a ve Velkém Meziříčí a od svatých Sedmipocetníků ve Víru. Přes další poutní místa budeme putovat směrem na východ. Můžete se k nám přidávat, třeba jen na část dne. V pátek 20. 8. po poledni dorazíme k hoře sv. Klimenta, na níž dojde k setkání a smíření všech poutníků. Pospíme v Buchlovicích, kam za námi můžete dojet v sobotu 21. 8. ráno autobusy. V 8 hodin ráno pak společně jdeme posledních 7 kilometrů na posvátný Velehrad a vytvoříme tak mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Na nádvoří obnovíme zasvěcení národa Panně Marii. Pouť vrcholí v poledne mší svatou v bazilice a modlitbou u Matky Unie. U ní ať se duchovně soustředíme jako učedníci Ježíše Krista, dědicové svatých Cyrila a Metoděje a poutníci k věčnosti. Ona jako Voditelka našich cest ať nás vede k jednotě a dovede až do věčné radosti.

P. Jan Peňáz

7. BRNĚNSKÝ POCHOD PRO ŽIVOT

proti usmrcování dětí v mateřském lůně se bude konat 14. 2. 2004. Mše svatá bude v kostele Sv. rodiny v 9.30 hod. na ul. Grohova 18. V 10.30 hod. následuje modlitební pochod k porodnici na Obilním trhu. Nezávisle na tom, jak dopadne hlasování poslanců o zákazu umělých potratů, je třeba pokračovat v našem zápase o kulturu života. Přijďte prosím v co největším počtu.

Hnutí pro život

Mariina legie a Centrum VĚRITÉ srdečně zvou na **Malý mariologický kongres** pořádaný v rámci Středoevropských katolických dnů, na kterém vystoupí ve dvou přednáškách světoznámý francouzský mariolog

P. Prof. RENÉ LAURENTIN

v pátek 20. února ve 14 hod. a v sobotu 21. února v 10 hod. v barokním refektáři Dominikánského kláštera v Praze na Starém Městě (vchod z Jiřské ulice). Po přednáškách budou následovat diskuse, ve kterých bude otec Laurentin odpovídat na dotazy účastníků. V dalším programu kongresu je přednáška **RNDr. Ing. Františka Mráčka CSc.** na téma „Přínosnost a problematičnost poutí na místa mariánských zjevení“ a projekce filmů s mariánskou tematikou.

Liturgická čtení

Neděle 15. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 17,5–8

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39), 5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

2. čt.: 1 Kor 15,12.16–20

Ev.: Lk 6,17.20–26

Pondělí 16. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,1–11

Ž 119(118),67.68.71.72.75.76

Odp.: 77a (*At se mi dostane tvého slitování, Hospodine, abych byl živ.*)

Ev.: Mk 8,11–13

Úterý 17. 2. – nez. pam. sv. Alexia a druhů

1. čt.: Jak 1,12–18

Ž 94(93),12–13a.14–15.18–19

Odp.: 12a (*Šťastný člověk, jehož vychováváš, Hospodine.*)

Ev.: Mk 8,14–21

Středa 18. 2. – ferie

1. čt.: Jak 1,19–27

Ž 15(14),2–3a.3bc–4ab.5

Odp.: srov. 1b (*Spravedlivý bude, Pane, přebývat na tvé svaté hoře.*)

Ev.: Mk 8,22–26

Čtvrtek 19. 2. – ferie

1. čt.: Jak 2,1–9

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7

Odp.: 7a (*Ubožák zavola, a Hospodin slyšel.*)

Ev.: Mk 8,27–33

Pátek 20. 2. – ferie

1. čt.: Jak 2,14–24.26

Ž 112(111),1–2.3–4.5–6

Odp.: srov. 1 (*Blaze muž, který má velkou zálibu v Hospodinových přikázáních.*)

Ev.: Mk 8,34–9,1

Sobota 21. 2. – nez. pam. sv. Petra Damiániho nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Jak 3,1–10

Ž 12(11),2–3.4–5.7–8

Odp.: 8a (*Ty nás, Hospodine, ochrániš.*)

Ev.: Mk 9,2–13

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 2.	PO 16. 2.	ÚT 17. 2.	ST 18. 2.	ČT 19. 2.	PÁ 20. 2.	SO 21. 2.
Antifona	919	934	949	964	980	996	1012
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	981	997	1013
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	693	939	1308	969	985	1002	1017
Prosby	924	939	953	969	985	1002	1017
Záv. modlitba	693	939	1308	970	986	1002	1309
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	693	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	959	975	991	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1027
Ant. ke kant. P. M.	693	694	948	962	979	995	1011 694
Prosby	918	933	948	963	979	995	1011 1028
Záv. modlitba	693	693	948	1308	980	996	1012 695
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260 1238

NOVINKY

Josef Hrdlička: PANE, TY VÍŠ VŠECHNO...

Náměty ke krátkým homiliím pro všední dny doby postní a velikonoční. Kniha je nabídkou i pro ty, kdo chtějí půst, Velikonoce i přípravu na slavnost Seslání Ducha Svatého prožít v hlubším kontaktu se slovem Božím.

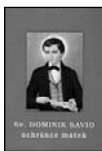

Brož., A5, 120 stran, 95 Kč

P. Michael Staudigl SDB:

SV. DOMINIK SAVIO - OCHRÁNCE MATEK

Malá brožurka se základními údaji ze života sv. Dominika Savia a s malým výběrem zázraků na světcovu přímělu. Obsahuje také modlitby: nověnu (27. dubna až 5. května), modlitbu nastávající matky a prosbu o pomoc v úsilí o svatost. Na závěr je podána informace o památném dni v měsíci pro ty, kdo chtějí takto sv. Dominika uctívat. Druhé, opravené a rozšířené vydání.

Brož., A6, 20 stran, 20 Kč

POSELSTVÍ PANÍ VŠECH NÁRODŮ

Znění všech padesáti šesti poselství Panny Marie, která předala paní Idě Peerdemanové z Amsterdamu (od 25. 3. 1945 do 31. 5. 1959). Před několika dny biskup Joseph Mary Punt z Haarlem-Amsterdamu for-

málně potvrdil nadpřirozený charakter těchto zjevení. Obsahem prvních pětadvaceti poselství je působivý obraz Církve a světa ve 2. polovině 20. století. Po vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie papežem Piem XII. (1. 11. 1950) nastává v poselstvích obrát. Maria jako Paní všech národů rozvíjí plán, kterým chce zachránit svět. Série poselství je ukončena nebeskou vizí oslavené Paní a Pána v jejich nebeské slávě. Dotisk prvního vydání.

Brož., A5, 208 stran, 149 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PANÍ VŠECH NÁRODŮ

Obrázek s textem o podstatě poselství Paní všech národů a s modlitbou, kterou dala vizionářce Idě Peerdemanové sama Panna Maria.

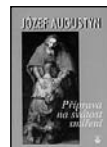
123x80 mm, 2,50 Kč za 1 kus
(lze objednat minimálně 20 kusů)

Józef Augustyn:

PŘÍPRAVA NA SVÁTOST SMÍŘENÍ

Malá příručka pro všechny, kdo se chtějí lépe připravit na svátost smíření. J. Augustyn vykládá smysl a význam této svátosti, zabývá se otázkou zpytování svědomí a litosti nad hříchy, nakonec uvádí strukturu samotného obřadu svátosti smíření.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 46 stran, 39 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1